

Adventes Vēstis

2020
OKTOBRIS
297

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**BĪBELES
TULKOŠANA
MŪSDIENĀS**

**DRAUDZES
VECĀKAIS**

**SABATSKOLAS
SKOLOTĀJS KĀ
PRIEKŠZĪME**

**COVID-19 UN DABAS
ĀRSTNIECĪBAS LĪDZEKĻI**

Jauniešiem:

Dievs ir uzticams

Bērniem:

Par visu esiet pateicīgi!

Saturs:

04

LATVIJAS ZIŅAS

09

PIEMIŅA

Liliju Šicu pieminot

10

VĀRDS MĀCĪTĀJAM

Bībeles tulkošana mūsdienās

13

PIEMIŅA

Gunāru Birziņu pieminot

14

PA BĪBELES LAPPUSĒM

Atklāsmes grāmata.

Apokalipses kopsavilkums, 22. daļa

16

TĒMA

Draudzes vecākais

20

SABATSKOLA

Sabatskolas skolotājs kā

priekšzīme

21

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Ko dara draudzes vecākie?

22

VESELĪBA

COVID-19 un dabas ārstniecības

līdzekļi

23

LIECĪBA

Senioru nams “Zilaiskalns”

24

JAUNIEŠI

Dievs ir uzticams

26

BĒRNI

Par visu esiet pateicīgi!

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,

Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,

Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt

adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie, uzticīgie “Adventes Vēstu” draugi!

Brīdī, kad rakstu šos vārdus, vēl ir septembris visā savā mainīgajā krāšņumā – vēl vakar ārā valdīja +26 grādus karsta vasara, bet jau šodien termometra stabiņš rāda vien +13 un saulīte mijas ar spēcīgu lietu, bet gaisā lido brāzmainā vēja rautās zeltainās koku lapas.

Jāteic, šogad laikam pirmo gadu esmu pa īstam iemīlējusi rudeni! Tā patiešām ir Dieva dāvana – izdzīvot četrus gadalaikus (ziema gan vēl joprojām ir izaicinājums, bet, kas lai zina, varbūt spēšu iemīlēt arī to).

Tik pat dažādi, cik rudens mainīgie laikapstākļi, esam arī mēs paši – katrs ar savām īpašām iezīmēm un raksturu. Droši vien tādi ir arī mūsu draudzes vecākie, kuriem šajā reizē veltīts žurnāla Tēmas raksts un rubrika Aktuālais jautājums. Šķiet, nereti aizmirstam pateikt PALDIES mūsu brāļiem un māsām, kuri atsaukušies šim īpašajam, atbildīgajam darbam Dieva draudzē. Ar Tēmas rakstu vēlamies izteikt pateicību ne vien tiem brāļiem un māsai, kuru pārdomas lasāmas žurnālā, bet arī visiem pārējiem draudzes vecākajiem visā Latvijā! Lai Kungs palīdz jums cauri visiem vējiem un satricinājumiem palikt uzticīgiem savam aicinājumam, uzticīgiem kā magnēta adata polam (par ko tik brīnišķīgi raksta māsa Vaita “Liecībās draudzei” 3, 506. lpp.)!

Vēl piedāvājam jums rubriku Vārds mācītājam, kurā šoreiz gūsiet ieskatu tajā, kā norit darbs pie Bībeles jaunā tulkojuma, un turpinājums Atklāsmes grāmatas semināram (šoreiz aplūkosim 16. nodaļu aprakstītās 7 mocības).

Divi žurnāla raksti veltīti dusēt aizgājušo piemiņai – Arvīds Irmejs veltījis atvadu vārdus br. Gunāram Birziņam, bet Liliju Šicu atcerēsimies, kavējoties viņas pašas sarakstītās biogrāfiskās grāmatas lappusēs.

Protams, kā aizvien, vērtīga lasāmviela atrodama rubrikā Veselība, kā arī lappusītēs jauniešiem un bērniem.

Paldies, ka esat kopā ar mums! Lai jums skaists rudens!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Jo ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts. Bet kā lai piesauc, kam nav ticējuši? Un kā lai tic tam, par ko nav dzirdējuši? Bet kā lai dzird, kad nav, kas sludina?” (Romiešiem 10:13,14)

Bībeles centrā ir vēsts ir par pasaules Glābēju Jēzu Kristu, kurš ziedoja Sevi, lai glābtu pievilto un bojā ejai nolemto cilvēci no grēka varas un mūžīgas pazušanas. Kristus aicināja mācekļus, lai uzticētu viņiem Savas aizsāktās misijas turpinājumu, Labās vēsts izplatīšanu “līdz pašam pasaules galam”.

Visas zīmes rāda, ka gala laiks ir pienācis. Kristus Otrā atnākšana un Lielās cīņas noslēgums strauji tuvojas. “Druvas ir nobriedušas plaujai”, un gala laika lielā atmoda jeb “vēlais lietus” jau ir ceļā. Ir svarīgi aptvert situācijas nopietnību un “mosties no miega”, lai iesaistītos šajā visu pasauli aptverošajā misijas darbā! Kristus sacīja, ka:

“Plaujamā ir daudz, bet plāvēju maz”. Katrs kristietis ir arī Jēzus māceklis un Viņa iesāktā darba turpinātājs. Ikvienam ir paredzēts kāds darbs Dieva brīnišķīgajā glābšanas plānā.

Daudziem tas šķiet biedējoši, un uzmācas arī šaubas par savu piemērotību vai atbilstību būt par Kristus mācekli un Viņa Valstības pārstāvi šajā sarežģītajā pasaulē. Šeit būs kāds iedrošinošs citāts no grāmatas “Laikmetu ilgas” (216. lpp.): “Kad Jēzus aicināja mācekļus darbā, tiem visiem bija nopietni trūkumi. Pat Jānis, kuram bija visciešākās attiecības ar Lēnprātīgo un Pazemīgo, pēc dabas nebija laipns un pakļāvīgs. Viņus abus ar brāli sauca par “pērkona deliem”. Kad tie bija ar Jēzu, tad katra nevērība pret Viņu izraisīja sašutumu un kareivīgu noskaņojumu. Dusmas, atriebība, tiesāšanas gars – visas šīs īpašības piemita arī mīlotajam māceklim. Viņš bija lepns, godkārīgs un

gribēja būt pirmais Dieva valstībā. Bet dienu no dienas kā pretstatu savam straujumam viņš redzēja Jēzus laipnību, lēnprātību un pacietību un dzirdēja Viņa mācības par pazemību. Viņš atvēra sirdi dievišķai ietekmei un kļuva ne tikai par Pestītāja vārdu klausītāju, bet arī par darītāju. Viņš iemācījās vilkt Kristus jūgu un nest Viņa nastu.”

Tāds ir arī mūsu mācekļības ceļš. Ir laiks no klausītājiem kļūt par darītājiem, no pasīviem vērotājiem par aktīviem kalpotājiem!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents

LAIPNI LŪGTI MŪSU DRAUDZĒ!

Ar šādu moto tika aizvadīts draudzes vecāko un draudzkopju seminārs, kas norisinājās no 18. līdz 20. septembrim Cēsu adventistu dievnama viesmīlīgajās telpās. Dalībnieki no dažādām Latvijas draudzēm bija sabraukuši, lai mācītos, kā padarīt draudzi viesmīlīgu. Šis seminārs notika citādāk nekā ierasts, jo tika izmantota ZOOM platforma, caur kuru pieslēdzās semināru vadītāji, kā arī brāļi un māsas no Lietuvas un Igaunijas.

Semināra dalībniekus uzrunāja Baltijas ūnijas prezidents Ivo Kēss (*Ivo Kāsk*) un TED mācītāju nodaļas vadītājs Patriks Džonsons (*Patrick Johnson*).

Sabata rītā ar svētrunu visus uzrunāja Dienvidu Klusā okeāna divīzijas draudžu dibināšanas un mācekļības speciālists Veins Krauze (*Wayne Krauze*). Viņš runāja par tematu "Otra puse". Svētrunas pamatā tika skatīta Marka evaņģēlija 4. nodaļa. Br. Krauze rosināja domāt par Jēzus kalpošanu. Jēzus devās tur, kur parasti citi nedevās. Jēzus devās pie pagāniem, pie dēmonu apsēstajiem. Viņš pieņēma cilvēkus tādus, kādi viņi ir. Mēs reizēm vēlamies, lai cilvēki atnāk tādi, kādus mēs tos gribam redzēt. Jautājums mums: "Kurš ir laipni gaidīts tavā draudzē?" Cilvēki, kuri ir laipni gaidīti, ir cilvēki, kurus aicina Jēzus. Veins Krauze atgādināja, ka draudze eksistē tādēļ, lai vilktu cilvēkus pie Kristus. Tāpat māceklis ir tas, kas jebkāda veidā līdzinās Kristum. Paliek atklāts jautājums: "Kurš dosies uz otru pusi? Vai mēs esam atvērti cilvēkiem, kas ir otrā pusē?"

Svētdien Veins Krauze vadīja semināru "Mēs pastāvam to dēļ, kas vēl nav šeit". Viņš dalījās savā pieredzē ar ļoti interesantiem

piemēriem, kas rosināja aizdomāties par jautājumiem, kuri mums varbūt pašiem liekas pašsaprotami vai reizēm nesvarīgi, bet cilvēkiem no malas, ienākot draudzē, ir būtiski. Piemēram:

- vai viesi zina, kur novietot automašīnu;
- vai zīmes parāda, kur atrodas galvenā ieeja un galvenās zonas;
- vai dievkalpojumā tiek paskaidrota dievkalpojuma kārtība;
- ir svarīgi izvairīties no kristīgām klišējām, piem., "Jūs visi zināt šo stāstu...", jāapzinās, ka visi var to nezināt;

Būtiski ir arī tas, kas notiek pēc dievkalpojuma, ar kādām emocijām un domām cilvēki dosies prom. Tāpēc ir svarīgi pārdomāt šos jautājumus:

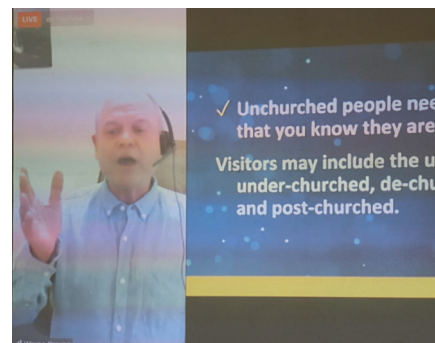
- kad viņi dosies prom, ko spēš darīt citādāk;
- kāpēc lai cilvēki, kas ieradušies pirmo reizi, gribētu vēlreiz atgriezties;
- cik tīras ir tualetes un bērnu telpas;
- kā cilvēks, kurš pirmo reizi ir draudzē, tiek iesaistīts;
- vai bērniem un jauniešiem jūsu draudzē ir augsta prioritāte.

Tika aplūkoti šie un vēl citi būtiski viesmīlības jautājumi, kā arī bija iespēja diskutēt grupās un dalīties savā pieredzē.

Paldies brāļiem un māsām, kas atsaucās uzrakstīt par savu ieguvumu no semināra, papildinot tur dzirdēto un piedzīvoto! Pateicība arī brīnišķīgajām māsām no Cēsu draudzes, kuras rūpējās par visu paēdināšanu ar lieliskām maltītēm!

Maija Žube, Ērgļu draudze:

Ar ārkārtīgu precizitāti, soli pa solim br. Patriks Džonsons un br. Veins Krauze mums sniedza praktiskus padomus no pieredzes, kā veidot veselīgu draudzes garīgo atmosfēru. Galvenais, lai viesi justos

droši un pieņemti, jau pirmo reizi satiekoties ar mums. Jāpārdomā, vai brīžiem nesnaužam ērtā pašapmierinātībā, ka viss jau ir labi, eju uz draudzi, pat sēžu vienā solā, ko negribu ļaut viesim ieņemt. Bet kas rūpēsies par vientuļiem, nesaprastiem, izmisušiem, "normāliem" utt., kas nezina, ka Dievs ir mīlestība, ka Jēzus drīz nāks?

Armīns Senkāns, Rūjienas draudze:

Viena no svarīgākajām semināra atziņām – draudzes prioritāte ir mīlība, nevis esošā stāvokļa uzturēšana.

Mācekļība ir vēl viena tēma, kurai jābūt prioritātei. Mēs visi saskaramies ar cilvēkiem darbā, sadzīvē un praktizējot kādus hobijus. Veins Krauze parādīja brīniskīgus piemērus, ka uz sabatskolu atnāk cilvēki no baikeru kluba, smēķētāji, narkomāni... Šie cilvēki novērtē patiesu ieinteresētību un atvērtu draudzīgumu. Mums nav jātaisa grimases un jāsaka: "Ak, šausmas!", ja kāds interesents starphbridī dievnama ārpusē uzsmēķē.

Lai Dieva vadība ir ar visiem semināra dalībniekiem, lai mēs visi pastāstītu par dzirdēto un saprasto savās draudzēs, lai mēs sāktu to realizēt ikdienā! Lai mūs uzrunā Pāvila vārdi no vēstules Efeziešiem 4.nodaļas, 15.panta: "Bet patiesi būdami mīlestībā, visās lietās pieaugsim. Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus."

Ainars Gaiķis, Cēsu draudze:

Vēsts, ko dzirdēju šajās dienās, man lika atcerēties par to, ko Dievs darījis manā labā. Par to, ka es tiku Dieva pieņemts ar visām manām problēmām. Jēzus nopelna dēļ es varēju piecelties un patiesi sākt dzīvot. Jēzus mums ir sagatavojis drošu patvēruma vietu – draudzi. Draudzē mēs reizēm jutamies tik labi, ka neko negribam mainīt, kas noved pie tā, ka draudze noslēdzas no apkārtējās pasaules. Tas ir tieši pretēji Dieva gribai. Šie sludinātāji lika aizdomāties par robežām. Par robežām, kas traucē pieņemt tos, kuri atšķiras no manis. Šīs robežas ir manī. Pārķāpt savām iekšējām robežām ir pats grūtākais ceļš. Tāpēc man ir jālūdz Dieva spēks, lai tās varu pārvarēt. Lai, tāpat kā Jēzus, es spētu pieliekties un pasniegt roku pakritušajam. Šajās dienās uzzināju, ka ir dažādi veidi, kā to darīt.

Edgars Lipskis, Rīgas 1. draudze:

Bija prieks satikt brāļus un māsas no visas Latvijas! Domājot par šīs tikšanās tēmām, mani uzrunāja iespēja aizdomāties, kā mūsu draudzi uztver cilvēki, kas no ticības lietām ir diezgan tālu. Kādas lietas var būt par šķērslī, lai pirmo reizi atnāktu uz dievnamu, vai arī pēc piedzīvotā draudzē atnāktu otrreiz. Reizēm tie ir elementāri jautājumi, kas mums var neienākt prātā. Atceros, kā es, kādreiz būdams students, ierodoties pirmo reizi draudzē, apbrīnoju tos gudros

cilvēkus, kas par garīgām tēmām varēja runāt sabatskolā – tas likās tik gudri un neaizsniedzami!

Pēc personīgām pārdomām darba grupās sapratu, ka svarīgi ir būt misionāriem ikdienā tur, kur katrs atrodas savos pienākumos, tad, ierodoties draudzē sabatā, būs vieglāk ieraudzīt jaunatnācējus un būs karstāka mīlestība un ieinteresētība citos cilvēkos.

Anda un Ivars Ristameci, Salacas draudze:

Dieva Vārds ir mūsu barība, un arī šādas tikšanās mūs stiprina un dod jaunu enerģiju, kā arī Pāvils teicis – “lai būtu gatavi labiem darbiem”. Izskanēja daudzi vērtīgi padomi, kā uzrunāt cilvēkus, kā mūsu draudzes darīt atvērtākas sabiedrībai, lai mēs vairāk būtu vērsti uz misiju. Mēs arī mācījāmies par mācekliību, cik svarīgi ir interesentus un Dieva meklētājus jau no sākuma darīt par mācekļiem, uzticot viņiem kādu darbiņu.

Līga Vērđina-Verčinska, Līvānu draudze:

Semināra lektori centās dalīties ar personīgo pieredzi, kā padarīt mūsu draudzes pievilcīgākas cilvēkiem ar atkarībām, dažādām psiholoģiskām traumām, problēmām. Izskanēja ļoti daudzas domas, ieteikumi.

Ļoti vērtīgas bija diskusiju grupas, kur varējām ieteikumus un piemērus pārrunāt mūsu draudžu kontekstā. Seminārs rosināja uz pārdomām, ka vienīgais veids, kā aizsniegt sabiedrību, ir kalpot līdzīgi Jēzum. Bet kā mums nonākt līdz kalpošanai, kas ir līdzīga Jēzum? Braucot mājās, Dievs deva atbildi Savā Vārdā: “tiekties palikt Viņā” (1. Jāņa 2:6, Jāņa 6:56) un “ņemt vērā pravieša balsi” (2. Pētera 1:19). Tikai atrodoties ciešā savienībā ar Kristu un ļaujot Viņam attīrīt mūs, mūsu draudzes kļūs pievilcīgākas!

Sagatavoja Mārīte Lipska

SIRSNĪGI SVEICAM Ausu Ritumu 80 GADU JUBILEJĀ!

“Pateicieties Tam Kungam, piesauciet Viņa Vārdu, dariet zināmus tautu vidū Viņa darbus! Dziediet Viņam, spēlējiet Viņam, runājiet par visiem Viņa brīnuma darbiem! Dodiet slavu Viņa svētajam Vārdam! Lai visu to sirdis priecājas, kas ir Tā Kunga meklētāji!” (1. Laiku 16:8-10)

PALDIES par uzticības pilno, skaisto muzikālo kalpošanu! Vēlam bagātas Dieva svētības turpmākos gados un īpašu Dieva klātbūtni! Lai Viņa žēlastībā un Svētā Gara iedvesmā rodas vēl jauni skaņdarbi un lai prieks par katru jaunu dienu!

AV redakcija

AICINĀJUMS

Pēc tam, kad augusta numurā tika publicēts Tēmas raksts “Kristīgā izglītība”, redakcija saņēma vairākus telefona zvanus no lasītājiem, kuriem par rakstā aplūkoto jautājumu ir atšķirīgs viedoklis, resp., tika izteikta doma, ka arī bērni, kuri guvuši vai gūst izglītību pasaulīgās (valsts) skolās, bērnudārzos un augstskolās, var izaugt par uzticīgiem draudzes locekļiem, kuri neapšauba savu vecāku autoritāti.

Tā kā šis ir ļoti svarīgs jautājums, par kuru deg ikviena tēva un mātes sirds, aicinām mūsu lasītājus iesaistīties diskusijā un paust savu viedokli un pieredzi šajā jautājumā. Jūsu vēstules gaidīsim līdz 2020. gada 20. oktobrim! Lūdzu sūtiet tās pa pastu “Adventes Vēstis”, Baznīcas iela 12a, Rīga, LV-1010 vai uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv!

"SLAVA DIEVAM – VIŅŠ MANI ATRADA!"

Šos vārdus pēc kristībām sacīja Elizabete Šrante, viena no trijām Rīgas 7. draudzes māsām, kas 29. augustā noslēdza sirds derību ar Pestītāju.

"Kristību diena ir īpaša. Tā ir viscaur svētīta," Elizabetes sacītajam pievienojās arī māsas Dace Zamerovska un Maija Miķelsone. "Tā dod cerību, iedvesmo sekot Labajam Ganam un neaptraipīt savu prātu, sirdi, savu dzīvi. Palīdz tuvoties Debesīm."

Kāda bija šī dzīves nozīmīgākā – jaunpiedzimšanas – diena?

Elizabete: Gatavojoties savai jaunpiedzimšanas dienai, es klusībā prātoju, ko šajā dienā nūdien vēlos piedzīvot. Ar prātu es skaidri zināju, ka nevēlos "sagaidīt" neko. Bet, tā kā pēc dabas esmu sapņotāja, romantiķe un reizēm arī kā naivs bērns ar tieksmi sacerēties, šoreiz es patiesi nevēlējos pielaut, ka, pašai uzstādot kaut kādas vēlmes, ierobežoju Dieva prātu šajā dienā. Un Viņam bija plāns – ieskatīties manā sirdī un piepildīt to, ko tā vēlas, neatkarīgi, vai es to ar prātu apstiprinu kā patiesību vai arī noliedzu.

Dievs kristību dienā mani iepriecināja, piepildot manu lielāko vēlmi, lai caur šīm kristībām tiek aizsniegtas arī tās sirdis, kas, iespējams, pašām to neapzinoties, pazemīgi meklē To Kungu, Viņa mieru, prieku un gaismu. Lai tās avis, kas ir apmaldījušās, atrod savu Ganu! Esmu pārliecināta, ka todien Dievs patiešām pieskārs daudzām, to skaitā arī manas ģimenes locekļu, īpaši mammas, manu draugu un kristību dienas dalībnieku sirdīm. Jo Viņš ir Mīlestība!

Maija: Kristību nedēļā visu laiku jutos ļoti satraukta un pārdomu pilna. Vai daru pareizi? Vai man tas jādara tagad, vai esmu tam gatava? Esmu dzirdējusi sakām, ja cilvēkam ir radusies vēlšanās dzīvot pa jaunam, tas nozīmē, ka Kungs viņu ir uzrunājis. To apliecina Dieva Vārds: "Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis, un Es viņu celšu augšā pastarā dienā." (Jāņa 6:37) Pārdomājot sapratu, ka mani Dievs ir uzrunājis.

Kristības man bija tik īpašs un neaizmirstams brīdis, ar tik spēcīgām un emocionālām izjūtām – gluži kā kāzu dienā, jo abās manā dzīvē aizsākās kāds pavisam jauns un ļoti nozīmīgs dzīves posms.

Dace: Pats kristību brīdis bija ļoti aizkustinošs, faktiski visa diena bija ļoti aizkustinoša, un man kā īpaši emocionālai būtnei tas bija ļoti asarains piedzīvojums. Siltums, kas mani pārņēma iegremdēšanas brīdī, neatstāja visu dienu. Tas bija tāds gādīgs, mīlošs un visu piedodošs siltums, tēvišķs siltums.

Mani īpaši aizkustināja draudzes atbalsts. Bija liels prieks par manas ģimenes sapratni un atbalstu un to, ka es varu savā meitā likt kristības pamatus, ka viņai no mazām dienām ir iespēja iepazīt Dievu. Mēs abas mācāmies, un man ir prieks, ka darām to kopā.

Dace, Maija un Elizabete savu izvēli izdarījušas. Katra ļoti atšķirīgā savas dzīves posmā. Kas bija pamudinājums un izšķirošais notikums šāda lēmuma pieņemšanai?

MAIJAS STĀSTS.

Es uzaugu kristīgā adventistu ģimenē, bet baznīcu tikpat kā neapmeklējam. Kristiešiem tas bija grūts laiks. Visai attālināti no draudzes pagāja arī lielākā daļa mana mūža. Dzīve nebija viegla. Bija daudz rūpju un pārdzīvojumu, vilšanās un sāpju. Taču visu to centos pārvarēt galvenokārt pašas spēkiem. Tagad visi trīs dēli izauguši, divi jau aizgājuši savā dzīvē. Bet, kad gada sākumā nomira vīrs, likās, ka dzīvē zudušas cerības un mērķis. Šajā izmisuma un neziņas pilnajā laikā man palīdzēja vecāku laba paziņa, draudzes māsa Valija Ektermane, kura mani uzaicināja uz Alfās kursu, tad sarunāja sludinātāju Andri Pešeli, kurš man mācīja un skaidroja Bībeli. Tieši sludinātājs bija tas, kas iedrošināja mani kristīties.

DACES STĀSTS.

Mana meitiņa Agnese uzsāka bērnu dārza gaitas "Liesmiņās", kristīgajā dārziņā. Tas bija vienīgais iespējamais variants, kad pārcēlamies uz dzimtajām mājām Babītē. Brīnišķīgs dārziņš! Kādā no vecāku pēcpusdienām saņēmām anketu, kurā viens no jautājumiem bija par iespēju iepazīt Bībeli. Nedaudz apdomājot, piekritu. Nebija tā, ka Dievs man būtu svešs un par Viņu neko nezinātu. Bērniņā mamma lasīja Bībeles stāstus bērniem, tos

ar mūsu zinājām gandrīz no galvas. Esmu kristīta katoliete. Taču, kad savulaik uzsāku Bībeles stundas, viss, ko zināju saistībā ar Dievu, likās nepareizs, samākslots un ļoti tāls no Dieva un Svētajiem Rakstiem. Pēc kāda laika paklupu un padevos, jo likās, ka es nekad nespēšu būt Dieva cienīga kristiete. Viss pasaulīgais likās tuvāks un vieglāk pieņemams. Bet tad sāku apjaust, ka es vairs negūstu prieku no dzīves, mana ikdiena ir tik vienmuļa un man nav nekādas motivācijas, es jutu, ka iztukšojos un man nav, kur sevi piepildīt. Sāku apmeklēt lūgšanu grupu, padziļināti pētīt Bībeli, apmeklēt Dievnamu. Es sāku gaidīt katru Sabatu kā svētkus. Tas ir neizsakāmi brīnišķīgi. Jo dziļāk es esmu ticībā, jo vairāk man gribas iepazīt Dievu, kalpot, liecināt un nodot šo brīnišķīgo vēsti tālāk. Tādēļ esmu bezgala pateicīga Režņikovu ģimenei par Bībeles stundām, sapratni un uzmundrinājumu.

ELIZABETES STĀSTS.

Dievs mani pamazām veda pie šāda lēmuma pieņemšanas. Man bija aptuveni sešpadsmit gadi, kad

kāds man ļoti tuvs cilvēks, kuru es sauktu par savu tā laika autoritāti, iegāja draudzē. Atceros, kādu dienu abi laukos sēdējām kalnā, kas uzbūvēts no vairākiem siena ruļļu stāviem, skatījamies mierīgajās debesīs, un viņš man stāstīja par dažādiem Bībeles notikumiem. Par to, kā Dievs radīja Ādamu un Ievu, par grēka ienākšanu pasaulē un glābšanu. Uzskatu, ka tas bija laiks, kad Dievs mani sāka tiešā veidā uzrunāt. Viņš klausījās pie manām durvīm, un es šīs durvis pamazām vērū vaļā. Es teiktu, ka tas ilga aptuveni četrus gadus. Meklējumu ceļš turpinājās visu vidusskolas laiku, kurā bija daudz vieglprātības, neprātības, bezatbildības. Taču Dievs mani nepameta. Viņš man deva mieru un gudrību brīžos, kad nezināju, kāds būtu labākais lēmums, ko varu pieņemt, Dievs man deva pacietību un iecietību, kad

vēlējos dusmoties vai sāku necienīgi izturēties pret tuvākajiem. Dievs deva, deva, deva... Un vēl deva mīlu draudzeni, kuras iepazīšana man palīdzēja ieraudzīt, ko nozīmē miers, laipnība, nesavtīga cilvēkmīlestība. Dieva darbi manās gaitās, atbildes un atziņa par to, ka viss ir piedots, mani deviņpadsmit gadu vecumā noveda pie lēmuma, ka es kristīšos, jo nemūžam vairs nevēlos dzīvot bez sava labā Debesu Tēva. Tagad tikai jautājums, kādus mērķus Dievs vēlas caur mani sasniegt?

Visas trīs draudzes māsas ir Dievam izlūgtas. Savā laikā māsa Valija lūdza draudzi aizlūgt par Maiju, māsa Linda – par Daci, māsa Emīlija – par Elizabeti. Par viņām lūdzām ne tikai draudzē, bet arī mājas grupiņās un individuāli vairāk nekā gada garumā. Dievs uzklauzīja mūsu lūgšanas un uzrunāja māsas. Tāpēc draudzei šīs kristības bija īpašas. Tām gatavojās jau laikus. Jaunieši izraudzīja vislabāko kristību vietu Lielupes krastā, kopīgi ar draudzes brāļiem to izplāva un sakopa, bērni mācījās apsveikuma dziesmu. Bet 29. augusta rīts atnāca miglains, drēgns, un jau ap pusdienas laiku sinoptiķi solīja pamatīgu lietu. Neteiksim, ka kāds no lietus būtu baidījies, tomēr labāk jau bez tā. Tad nāca pēkšņs un negaidīts lēmums – pārcelt kristības pirms sapulces, apsteidzot lietus mākoņus. Izrādījās, tas pilnībā sevi attaisnoja. Svētki izdevās, un Dievs svētīja draudzi ar trim jaunām kristietēm. Noskaņojums visiem bija pacīlāts, gandrīz vārdos neizsakāms. Kā sacītu Elena Vaita: Debesu gaisma, kas savā skaistajā pievilcībā staroja no ļaudīm, sagādāja prieku Debesu ģimenei.

Draudzes māsas uzsākušas šauro, uzvarošo, bet arī grūtību pilno ticības ceļu. Lai pirmo ceļamaizi viņu ceļasomās ieliek mūsu ilggadējā

kristiete, kura derību ar Dievu slēgusi pirms 69 gadiem – **Eiženija Līcīte**: “Mans novēlējums jaunkristītajām draudzes māsām

“..jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā, jūs, kas nebijāt apžēloti, bet tagad esat apžēloti.” (1. Pētera 2:9, 10)

Āvo Štopis, Rīgas 7. draudzes mācītājs:

“Novēlu mūsu jaunajām draudzes māsām vienmēr vadīties pēc Dieva Vārda! Tur ir viss, kas nepieciešams, lai augtu garā, gūtu spēku un gudrību, un spēju pastāvēt jebkura kārdinājuma, jebkuru grūtību priekšā, jo Debesu Tēva apsolījums, kas iet līdz kristībām, iesniedz mūžībā. “Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu, bet apdomā dienām un naktīm, ka tu vari turēt un darīt visu, kas tur ir rakstīts, tad tavi ceļi tev labi izdosies un tad tev laimēsies. Vai es neesmu tev pavēlējis: esi stiprs un drošs, nebīsties un nebaīlojies! Jo Tas Kungs, tavs Dievs ir visur ar tevi, kurp vien tu iesi.” (Joz.1:8,9)

*Sagatavoja Mirdza Tupiņa,
Rīgas 7. draudzes
Komunikācijas nodaļa*

ĀBELZIEDI SEPTEMBRĪ: LIECĪBU GRĀMATAS "KURŠ LIEK ZIEDĒT ĀBELĒM?" ATVĒRŠANAS SVĒTKI

13. septembrī, svētdienā Rīgas 1. draudzes Lielajā zālē, Baznīcas ielā 12a pulcējās kupls skaits svētkiem saposušos sieviešu (un arī dažī vīrieši). Noskaņojums bija tieši tāds, kādam jābūt svētkos – patīkams savīlņojums un daudz, daudz prieka. Prieka par Dieva žēlastību, par brīnišķīgi atbildētajām lūgšanām un Viņa dāvāto spēju sapņot lielus sapņus un piedzīvot to īstenošanos. Šajā reizē tas bija savīlņojums un prieks par grāmatu, un ne jau vienkāršu grāmatu, bet gan grāmatā apkopotiem liecību stāstiem, kurus lasītājiem uzticējušas 30 sievietes no dažādām Latvijas draudzēm.

Svētkus atklāja grāmatas redaktore Mārites Lipskas ievadvārdi. Kādus vārdus un ievada lūgšanu bija priekštiesība teikt šī raksta autorei. Nudien – slava Dievam par Viņa vadību un par ikvienu sievieti, kura tajā dienā bija ieradusies uz svētkiem, par ikvienu sievieti, kura iesniedza savu liecību grāmatai un par ikvienu sievieti, kura tehniski piedalījās grāmatas tapšanā (protams, arī par vienīgo vīrieti – brāli Ernestu Treiju, kurš veidoja skaisto vāku un maketu!). Lai Dieva Gars uzrunā arī tās sievietes,

kuras saņems grāmatu dāvanā vai iegādāsies un izlasīs! Liecības ir vārdos izteikta Dieva žēlastība, mīlestība un glābšanas dāvana, liecības stāsta kā par Viņa varenajiem darbiem, glābjot un dziedinot, tā arī par Viņa ieinteresētību ikviena Sava bērna ikdienas gaitās un vajadzībās.

Svētku programmu vadīja harismātiskā Inga Šlakota, kuras liecību arī varat lasīt grāmatā, bet pasākumu ar mūziku un dziesmām kuplināja Elīna un Arturs Stranči, Liene Žigure, Relda Treilība, Mārtiņš Subatovičs, Miks Možeiko un Deivis Cirvelis.

Sanākušajiem bija iespēja dzirdēt vairākas liecības, kuras, jāteic, skāra sirdi līdz asarām. Paldies par uzticēšanos un atklātību Intai, Antrai, Inetai, Lienei un Vinetai!

Īpašu noskaņu radīja māsas Ingrīdas Markusas dzeja viņas pašas izjustajā lasījumā – dzeja, kuru nudien devis Dievs, dzeja, kura bija tik atbilstoša tieši šim notikumam, cik tas vispār vien ir iespējams – tā atbalsoja gan liecībās izskanējušo, gan mūzikā pausto, bet Ingrīdas pašas iespaidus par 13. septembra svētkiem varat lasīt mājaslapā: <https://adventisti.lv/lv/jaunumi/3965-Gramatas-atklšanas-svetki>.

Es nezināju to,
ka mīlestības valoda
tik maiga ir
kā vēja glāsts,
kas ziedam pieskaras,
un salda smarža
ieplūst dvēselē.
Es nezināju to,
ka mīlestībai
ir tāds spēks!
Līdz pamatiem
tā sirdi satricina
un smieties liek
un priecāties,
uz augšu acis celt
un mainīties.
Es nezināju to,
cik mīlestība atdevīga ir.
Tā nepatur sev it neko,
tā nāk un sirdi izdaiļo
tik daļu, ka tā spēj vien dot,
sevi pretī neko neprasot.
Un tieši tik spēj mīlēt sirds,
Cik redzīga tā ir uz āru...
Par jaunu piedzimšanu pateicos
Un klusā apbrīnā, DIEVS,
Tavā priekšā stāvu...

2006. g. pavasaris

Šorīt DIEVS gaišas debesis zīmē
un raksta rudens mākoņos:
ES mīlu tevi, to atceries vienmēr,
kad baltos mākoņus uzlūko.

Un arī tumšajās debesīs lasi,
kad skumjie lieti pār tevi list,
DIEVS, tevi mīlēdams, cieši apskauj
un notur, līdz melnie mākoņi klist.

Tāpēc, lai kādas debesis pāri
tavām dienām mainoties slīd,
nezudīs TĒVA mīlestība,
pat ja zustu reiz debesis.

Ingrīda Markusa

Nobeigumā nāca kopējā fotografēšanās. Vispirms uz paaugstinājuma kāpnītēm stājās klātesošās māsas, kuru liecības atrodamas grāmatā. Te kā ķirsis uz kūkas bija brīnišķīgā kāda brāļa ierašanās ar rozēm dāvanā katrai no māsām. Tad nāca vēl citi apsveikumi un visbeidzot – kopējais foto par piemiņu no šī skaistā pasākuma, kura īstais rīkotājs, kārtotājs un vadītājs bija mūsu mīlais, sirsnības un rūpības pilnais Kungs.

Anitra Roze, Rīgas 1. draudze

LILIJU ŠICU PIEMINOT

Gandrīz 100! Lilijas pēdējais elpas vilciens, pēdējais sirdspuksts izdzisa svētdienā, 2020. gada 19. janvārī pulksten 5.30. Pietrūka vien astoņu mēnešu... Pietrūka? Jēzus Kristus tāpat kā Pāvilam saka: "Tev pietiek ar manu žēlastību!" Papilnam...

"Lilija Šica piedzima 1920. gada 17. septembrī Bebrenē. Tēvs tad jau miris, un māte, turīga saimnieka meita, palikusi atraitnēs ar trim maziem bērniem..." raksta Māra Zirņīte ievadā grāmatai "Turi savu kanti, Lileit!"

Pēdējie atvadu vārdi mūsu Lilijai Šicai (dzim. Kaniņa)

Lilijai bija daudz labu paziņu un draugu arī ārpus Latvijas, un viņa prata pret katru izturēties, kā pret vienu vienīgo. Tāda (no pašiem pirmajiem) biju arī es – Zenta, trīsgadīga meitenīte, kuru vajadzēja šad tad pieskatīt. Dzīvojām kaimiņu mājās Jēkabpils rajona Rites pagastā. Viņa bija Latvijas armijnieka meita, 17 gadus veca jaunie.

Turpmāk publicēti atsevišķi fragmenti no Lilijas Šicas grāmatas "Turi savu kanti, Lileit! Meitene no Rites ienāk dzīvē" (izdevējs Latvijas mutvārdu vēstures pētnieku asociācija "Dzīvesstāsts", Rīga, 2012)

Lilijas un Zentas pirmā iepazīšanās

Viendien decembrī pie mums atnāk no Staltāniem jaunā vaļiniece un lūdz, vai es trešdien nevarētu pasēdēt pie viņas mazās meitiņas. Apsolu un jau nākamajā dienā aizeju ar mazo meitenīti Zentiņu sadraudzēties. Bērns labprāt mani pieņem. Trešdienas rītā eju atkal. Man jau viss zināms un līdz pievakarei sagatavots. Zentiņa maza, divi trīs gadiņi. Padziedu, paņemu klēpītī, pabaroju, paucinu un paguļam.

Stāsta – raksta pati deviņdesmitgadīgā Lilija

Mans tēvs Jānis Kaniņš (1877. gada janvārī – 1920. gada jūnijā) dzimis un arī miris Bebrenē, Ilūkstes apriņķī [...]. Pēc skolas pie vīriešu drēbju skrodera trīs gadus apguvis amatu no A līdz Z. Dienējis cara armijā. Kad uzdienējis līdz jaunākā virsnieka pakāpei, 32 gadu vecumā – 1909. gadā – apprecējis manu māti Loti. Tūlīt pēc 1. pasaules kara tēvs sāka strādāt Bebrenes muižā par klētnieku,

Pirmā pasaules kara laikā bēgļu gaitās Krievijā Lilijas mamma bija iepazinusies ar Septītās dienas adventistu draudzes locekļiem un viņu ticību. Tas notika Lugas pilsētā. Atgriežoties Latvijā, viņa šo glābjošo ticību paņēmusi līdzi un iepazīstinājusi ar to manu mammu. Un tā sabatos mēs abas gājām pie kaimiņiem mācīties apcerējumu (Bībeles studiju materiāls).

Atgriežoties pie pēdējā kara laikiem, jāsaka, ka mūsu kontakti bija zuduši, mainot dzīvesvietas. Manas māmulītes vairs nebija, bet es sameklēju savas mātes draudzeni un noskaidroju, kur viņa dzīvo. Satikāmies un izrunājāmies par daudz ko, arī par veco, mīlo ticību. Viņa zināja visas garīgās dziesmas, kas dziedātas bērnu dienās un jaunībā. Lilija izsacīja vēlēšanos nākt atpakaļ draudzē. Siguldā arī visu nokārtoja, un viņa tika uzņemta draudzē jau 90 gadus. Nu, 99 gadu

vēlāk par grāmatvedi, un visbeidzot saņēma skrivera darbu un skrivera dzīvokli. Sālsmaiznieki – divi tēta draugi, kaimiņu vīri, atnāca ar pašbrūvēto. 10. jūnijā pēcpusdienā dzēra, 13. jūnijā tētis nomira. Tētis nav bijis pat iedzērājs, bet vācu gūstā turēts smagos apstākļos un saslimis ar kuņģa čūlu. Iedzēris pāris glāzītes, un tūlīt sākušās milzīgas sāpes kuņģī. Pudele pa trim tā arī palikusi neizdzerta. Es nācu šai pasaulē trīs mēnešus pēc tēva nāves.

1924. gada vasara. Esmu ļoti patstāvīga un droša. Mammai Bebrenē pa šiem gadiem radušies draugi. Viņa sadraudzējās ar divām židenītēm. Ļoti jaukas un mīlīgas. Atnāk pie mammas ciemos. Uz Lieldienām atnes maces.

Kādā drūmā, vēlā rudens vakara stundā pie mūsu mājas ārdurvīm klauvējās. Mamma gāja skatīties. Aiz durvīm dzirdēja lūdzošas sievietes balsi pēc naktsmājām. Mamma lūgumu neatteica. Istabā ienāca divas salījušas, nosalušas sievietes un apmēram 10 gadu vecs puisēns. Mamma apsildīja pienu, maize viņām pašām bija. Sāka runāties. Izrādījās, ka svešinieces nākušas no Liepājas pusēs. Pie kāda tilta viņām bijis jāpagaida pasaules gals, kur taisnos uzņems debesīs.

vecumā, viņa ir aizgājusi, tieši manā dzimšanas dienā.

Pēdējā laikā vairs nesatikāmies, bet Lilijai bija izteikta vēlēšanās redzēties uz Jaunās Zemes, kad būsīm uzmodināti no Dzīvības Devēja.

Vēl gribētu pastāstīt, cik ļoti Lilīte mīlēja un kopa ziedus un katru stādiņu – vai dārzā, vai istabā. Kad aizbraucu ciemos, vienmēr atgriezies ar klēpi ziedu.

Uz viņas bērēm gan netiku, jo nodzīvotie gadi daudz ko izsaka, kad ir jau 83 un ne vairs 3 gadu Zentiņa. Uz redzēšanos Jaunajā Zemē!

Zenta Sokolovska 1. Rīgas draudzē

Svešinieciem palika brāļu gulta. Mamma līdz trijiem naktī meklējusi Bībelē un lasījusi priekšā rakstu vietas, kurās skaidri teikts, ka dienu un stundu neviens nezina. Sievietes visu iedzīvi bija pārdevušas un devušās ceļā meklēt norādīto tiltu. Mamma ar Bībeles palīdzību viņas pārliecināja. Savā pusē viņas vairs negribēja atgriezties.

(Grāmatas fragmenti publicēti ar L. Šicas meitu atļauju. Turpinājums novembra numurā.)

BĪBELES TULKOŠANA MŪSDIENĀS

Andris Pešelis – mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas
vadītājs, Bībeles tulkošanas
komisijas dalībnieks

Vērojot Bībeļu versiju daudzveidību, īpaši jau angļu valodā, neviļus rodas jautājums: vai reiz nevar to iztulkot, kā vajag, lai būtu viena Bībele?

Ja cilvēks ir pieņēmis, ka pastāv tikai viena veida realitāte, tad ir ārkārtīgi grūti paskaidrot, ka paša cilvēka realitātes uztvere nemitīgi mainās tikpat daudz, cik mainīgs ir pats cilvēks. Bībele, kā zināms, ir sarakstīta seniebreju un sengrieķu valodās, kuras ir izmirušas un pārakmeņojušās pagātnē, tomēr šajās valodās sarakstītie un līdz mūsdienām saglabātie Bībeles manuskripti piedāvā daudz iespējamo lasījumu. Tomēr tā nebūtu liela bēda, jo pastāv Bībeles tulkošanas principi, starptautiski atzīti pamatteksti, no kuriem Bībeli tulko, un vispārpieņemta prakse, kā to dara, kur ar šīm niansēm strādā un tās pielāgo atbilstoši vietējo valodu īpatnībām.

Latvijā vecākajai paaudzei mīļš ir Glikas tulkojums. Tagadējā paaudze dod priekšroku 1965. gada tulkojumam. Taču nākotnes paaudzes tulkojums, iespējams, būs jaunā tulkojuma revidētā versija. Es nemaz nepieminu tulkojumus citās valodās, ieskatam pietiek ar Latvijas mērogu!

Te, Latvijā, ārkārtīgi maz cilvēku lasa Bībeli oriģinālvalodās, tādēļ veidojas mūsu "latviskā" ticība Bībeles vēstij, jo latviešu Bībelē "stāv rakstīts" skaidrā latviešu valodā. Šis vietējais fenomens notiek neatkarīgi no konfesiju atšķirībām. Ikkatrā baznīcā ir sava rakstītā teksta uztvere, un to veido Bībeles teksts latviešu valodā. Detaļu te ir milzum daudz, tomēr dažas te kā paraugu pieminēšu.

Piemēram, ko Jēzus apsēja kājmazgāšanā? Saskaņā ar Glikas tulkojumu Jēzus apsēja "priekšautu". Adventistu draudzes Latvijā veidojās Glikas Bībeles ietekmē, tādēļ adventistu draudzēs kājmazgāšanā

bija izplatīti īpaši šim nolūkam šuti priekšauti. Jaunajā tulkojumā ir teikts, ka Jēzus apsēja "linu drānu". Iespējams, ka nākamās paaudzes kājmazgāšanā izmantos tikai linu drānas dvieļus, jo tā "stāv rakstīts".

Psalma 22:17 tulkojums Glikas Bībelē ir šāds: "tie manas rokas un kājas ir izurbuši"; 1965. gada tulkojumā: "manas rokas un kājas ir caururbtas"; jaunajā tulkojumā: "tie plosa man rokas un kājas". Redzam nianšes tulkojumā, un rodas jautājums: kāpēc tā?

Lai to paskaidrotu, nepieciešams uzrakstīt atsevišķu rakstu, bet īsumā: vissenākajos Nāves jūras manuskriptos, no tiem, kuri ir saglabājušies, šajā pantā minēto vārdu vispār nav. Tulkojumā uz sengrieķu valodu (Septuagintā) ir vārds "caururbuši". Masoretu tekstā (10. gs.) ir divi varianti: tekstā "kā lauva", bet piezīmēs lapas malā – "caururbuši".

Bībeles tulkošanā ir vairāki grūtību līmeņi:

1) manuskriptu lasījumu varianti (taču tos ir apstrādājuši pētnieki un izveidojuši pamattekstus, no kuriem tulko. Vecajai Derībai tā ir Štutgartes ebreju Bībele, bet Jaunajai Derībai – Standartizētais Bībeles biedrību teksts vai Nestles/Alanda 28. izdevums),

2) saprast uzrakstīto tekstu oriģinālvalodā (tekstu nevar iztulkot, ja to nesaprot. Dažkārt tekstā ir izmantots senās valodas vārds, kura nozīme ir neskaidra, un tam nav analoga nekur citur Bībeles tekstā. Dažādos tulkojumos šos vārdus tulko atšķirīgi),

3) vienu senās valodas vārdu var iztulkot vairākās nozīmēs (arī latviešu valodā ir šādi vārdi, kurus raksta vienādi, bet tiem ir atšķirīga nozīme (homonīmi). Senajās valodās šādu gadījumu ir daudz vairāk nekā latviešu valodā),

4) izteikt senās valodas tekstu latviski (nepietiek tekstu pārtulkot

vārds vārdā, tekstam ir jābūt uztveramam latviski, ar pareizu latviešu valodas gramatiku).

Vērojot Bībeles biedrības jaunā tulkojuma revīzijas komisijas darbu, kurā mani uzaicināja piedalīties, esmu sapratis, ka no šiem četriem līmeņiem vissarežģītākais ir ceturtais – izteikt seno tekstu latviski. Lai saprastu šīs grūtības, minēšu tikai vienu piemēru: latviešu valodas gramatikā nav teikuma konstrukcijas, kura atbilstu sengrieķu ἐχω (angliski analogs ir *to have*, vācu *haben*).

Protams, to var iztulkot latviski ar elastīgu vārdu konstrukciju, norādot piederību. Ar ἐχω tulkotāji tiek galā viegli, grūtības var sagādāt vārdu konstrukcijas senajās valodās, kuras var iztulkot atšķirīgi. Senajās valodās ne vienmēr vārdi ir sarindoti mums pierastās latviešu valodas vārdu secībā. Un citās valodās šī secība arī atšķiras no latviešu! To var pamanīt, ja salīdzina dažādu tulkojumu versijas. Šo teikumu konstrukciju tulkojumi senajās valodās nav viennozīmīgi. Te šai Bībeles biedrības komisijai nākas nopietni "pasvīst", kamēr atrodas latviešu vārdi, kuri atspoguļotu Rakstu vietas nozīmi, un šos vārdus izdodas salikt noteiktā secībā. Vēl ir dzejas rindas Bībelē!

Katru reizi komisija apskata noteiktas Bībeles rakstu vietas, kuras sagatavo Bībeles biedrības Vecās un Jaunās Derības teksta tulkojumu redaktori (Jānis Rudzītis un Ņikita Andrejevs). Komisija līdz šim tikās klātienē, bet šogad tā tiekas Zoom konferenču režīmā. Dalība ir brīvprātīga. Aicināto ir vairāk nekā to, kuri reāli piedalās. Regulāri ir klātesošs Bībeles biedrības ģenerālsēkretārs Valdis Tēraudkalns. Arī Bībeles biedrības valdes priekšsēdētājs Ojārs Incenbergs cenšas nepalaist garām komisijas sēdes. Dalībnieki ir seno valodu speciālisti, latviešu valodas filologi un teologi (mācītāji).

Ikvienu sanākšme atšķiras no iepriekšējām ar dalībnieku sastāvu, saturu un norisi. Reiz kādā komisijas sēdē astoņi cilvēki veselu stundu sprieda par **Efeziešiem 2:15** un nonāca vien pie pagaidu konstrukcijas.

Šī ir grūti iztulkojama Rakstu vieta, lai gan Pāvila vēstulēs tā ir norma. Komisijai bija jāspriež: ko īsti Jēzus atceļ, kādu bauslību Viņš atceļ, kas īsti šajā pantā ir uzrakstīts? Sengrieķu vārds *vóuoç* viennozīmīgi apzīmē “likumu”. Tā var būt gan Dieva bauslība, gan jebkurš cits likums. Teikumam būtu jāpaskaidro, par kādu “likumu” autors runā. Taču šeit (Ef. 2:15) autors to nedara. Līdz ar to sanāk:

1965. g.	2012. g.	Strelēvica variants	Otrā redaktora piedāvājums
Atceldams pats Savā miesā bauslību ar viņas daudzajiem priekšrakstiem, lai Sevi abus pārradītu par vienu jaunu cilvēku un nodibinātu mieru.	Atceldams savā miesā likuma spēku bauslības pavēlēm, lai šos divus pārradītu sevi par vienu jaunu cilvēku, tā panākdams mieru.	Viņš nodibināja mieru, atceldams likumu ar saviem priekšrakstiem un nosacījumiem, pārveidojams sevi divus vienā jaunā cilvēkā.	.. atceldams bauslību, tās pavēles un priekšrakstus, lai šos divus pārradītu sevi par vienu jaunu cilvēku, tā panākdams mieru.

Kas tur tik sarežģīts? Pantā ir šāda vārdu kombinācija sengrieķu tekstā: τὴν ἐχθραν (ienaidu) ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ (savā miesā) τὸν νόμον (likumu) τῶν ἐντολῶν (baušļu) ἐν δόγμασιν (priekšrakstos) καταργήσας (atcēlis, dzēsis). Kā redzat, tas ir tikai viens piemērs. Šādā stilā apustulis Pāvils rakstījis savas vēstules!

Nākamajā sanāksmē komisija vienojās atstāt to pašu 2012. g. Ef. 2:15 lasījumu kā “diplomātiski” neitrālāko, jo viedokļu bija sanācis pārāk daudz un debates varēja ieilgt. Tomēr 2012. g. variants ir šī panta interpretācija. Sengrieķu tekstā nav vārda “spēku”, kurš lasāms latviešu 2012. g. tulkojumā.

Vēl pāris piemēru no Jaunās Derības. Salīdziniet tulkojumu variantus:

Efeziešiem 4:12-13

1965. g.	2012. g.	Komisijas variants
.. lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru.	Lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, lai tā veidotos Kristus miesa, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienotību ticībā un atziņā uz Dieva Dēlu, līdz sasniegsim vīra briedumu, Kristus pilnības mēru.	Lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, lai tā tiktu celta Kristus miesa, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienotību ticībā un Dieva Dēla atziņā, līdz sasniegsim pilnbriedu pēc Kristus pilnības mēra.

Komisija izlēma šajā pantā izmantot vārdu “celta”, kas norāda uz Kristus miesas izveidi, un iepriekšējos tulkojumos esošo “vīra briedumu” aizvietot ar “pilnbriedu”. Sengrieķu tekstā ir vārds “vīrs”, tomēr latviešu tulkojumā šis “vīra briedums” rada iespaidu, ka te ir domāts cilvēka “briedums” pēc gadiem. Taču tā nav šī panta nozīme. “Briedums” tiek attiecināts uz Kristus mēru. Tādēļ sekoja piedāvājums te ielikt vārdu “pilnbriedu”, bet “vīru” izlaist.

Tālāk Efeziešiem 4:16

1965. g.	2012. g.	Komisijas variants
Viņa visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā.	No viņa visa miesa, saistīta un savienota visādām saitēm, katra daļa, darbodamās un celta viņa mīlestībā, iegūst spēju augt.	No viņa visa miesa, saistīta un savienota visādām atbalsta saitēm, visām daļām darbojoties saskanīgi, iegūst spēju augt, lai veidotos mīlestībā.

Komisija lēma aizvietot vārdu “palīgsaites” ar “atbalsta saitēm”. Tas precizē tekstu. Pantā ir ielikts arī vārds “saskanīgi”, kurš trāpīgāk paskaidro sengrieķu teksta domu. (*Turpinājums 8. lpp.*)

KĻŪDU LABOJUMS

2020. gada jūlija un augusta numurā tika publicēts raksts “Laika pravietojumi Daniēla grāmatas 12. nodaļā”. Redakcionāla labojuma un pārrakstīšanās kļūdas dēļ tajā atrodamas dažas neprecizitātes.

1) Augusta numura rakstā 22. lpp. 1. slejā. **Publicēts:** “Gabriēls sniedza Daniēlam šo garo skaidrojumu, lai palīdzētu viņam saprast, kas notiks ar Dieva tautu (10:4).” **Pareizi:** “Gabriēls sniedza Daniēlam šo garo skaidrojumu, lai palīdzētu viņam saprast, kas notiks ar Dieva tautu (10:14).”

2) Rakstā vārds “vīzija” tika aizstāts ar vārdu “atklāsme”, pamatojoties uz šo vārdu semantiku latviešu valodā (**vīzija** ‘iedomu vai sapņu tēls’, **atklāsme** ‘Dieva sūtīta parādība, redzējums.’ – Skat. “Mūsdienu latviešu valodas vārdnīca” www.tezaurs.lv/mlvv), taču raksta tulkotāja Skaidrīte Teremta norāda, ka šiem terminiem Bībeles kontekstā piemīt cita semantika un tie nav savstarpēji aizstājami, tāpēc vietās, kur rakstā lietots vārds “atklāsme”, jābūt lietotam vārdam “vīzija”.

Turpmāk daži piemēri no S. Teremtas sagatavotā pētījuma par vārdu “atklāsme” un “vīzija” lietojumu Bībeles tekstā dažādos tulkojumos:

atklāsme (angļu *Revelation*) ‘pārjutekliska patiesības uztvere, kas piemīt tikai izredzētajiem mistiskas apskaidrības brīdī’. Piem., 1. Kor. 14:6 *..nesdams vai atklāsmi, vai atziņu.* (1997. g., arī 2012. g. tulk.), *ja es nerunātu vai parādīšanu, vai atzišanu* (E. Glikā tulk.), *either by revelation, or by knowledge, or by prophesying..* (KJV); Atkl. 1:1 *Jēzus Kristus atklāsme, kam jānotiek* (1997. g., līdzīgi 2012. g. tulk.), *Jēzus Kristus parādīšana.. kam būs notikt* (E. Glikā tulk.), *The Revelation of Jesus Christ [...] which must shortly come to pass.* (KJV)

vīzija (angļu *Vision*) ‘iedomu vai sapņu tēls, parādība’. Piem., Ps. 89:20 *runāja ar Savu svēto parādībā* (1997. g.), *reiz Tu runāji parādībā* (2012. g. tulk.), *Tu runāji caur parādīšanu* (E. Glikā tulk.), *Then thou spakest in vision* (89:19 KJV); Dan. 1:17 *Daniēlu apveltīja saprast parādības un sapņus* (1997. g.), *skaidrot redzējumus un sapņus* (201. g. tulk.), *deva saprast parādīšanas un sapņus* (E. Glikā tulk.), *Daniel had understanding in all visions and dreams* (KJV); 1. Sam. 3:1, 5 *atklāsme retums [...] parādību bija maz* (1997. g.), *atklāsmes netika skatītas [...] stāstīt šo parādību* (2012. g. tulk.), *parādīšanas reti [...] šo parādīšanu stāstīt* (E. Glikā tulk.), *there was no open vision [...] feared to shew [...] the vision* (KJV).

Par panta noslēgumu vēl varētu diskutēt, jo, salīdzinot variantus, redzams, ka lasījumi atšķiras. Tas tikai parāda, cik sarežģīts un daudzšķautņains ir sengrieķu teksts, kuru izmanto apustulis Pāvils.

Efeziešiem 6:15

1965. g.	2012. g.	Komisijas variants
kājas apāvuši ar apņemšanos kalpot miera evaņģēlijam	un apāvuši kājas, lai būtu gatavi cīņai par miera evaņģēliju!	un apāvuši kājas, lai būtu gatavi miera evaņģēlijam!

Jaunajā tulkojumā ir ielikts vārds “cīņai”, kura nav sengrieķu tekstā. Tulkam šķitis, ka panta konteksts gatavo uz cīņu. Apaut kājas, lai dotos cīņā par mieru. Šī doma virmoja arī komisijā. Tomēr komisijas dalībnieki beigās vienojās vārdu “cīņa” neiekļaut, jo kājas tiek apautas būt gatavam miera evaņģēlijam.

Pāris piemēru no Vecās Derības. Bībeles jaunā tulkojuma revīzijas komisija vērtēja Jeremijas grāmatu. Salīdziniet variantus:

Jeremijas 46:17

1965. g.	2012. g.	Komisijas variants
Piešķiriet faraonam, Ēģiptes ķēniņam, vārdu: Trakulis, kas palaidīs garām īsto brīdi!	Viņi sauca uz faraonu: Ēģiptes ķēniņš ir blauris, kas palaidīs īsto brīdi!	Tur tie nosauca faraonu, Ēģiptes ķēniņu, par blauri, kas palaidīs garām īsto laiku!

Komisijas locekļi aplūkoja vārda “blauris” lietojumu un tā atbilstību. Ilgākas debātes sanāca par “īsto brīdi” vai “īsto laiku”. Beigās vienojās par tabulā redzamo variantu.

Jeremijas 50:5

1965.	2012. g.	Komisijas variants
Tie meklēs ceļu uz Ciānu, uz turieni ir vērsti viņu skati: nāciet, pievienojieties Tam Kungam mūžīgā, nekad neaizmirstamā derībā!	Uz Ciānu tie prāsīs ceļu, vaigu uz Jeruzalemi griezīs: nākam un esam pie Kunga klāt, pie mūžīgās derības, kas aizmirsta netiks!	Uz Ciānu tie jautās ceļu, turp savu vaigu tie vērsīs: nāciet savienībā ar Kungu mūžīgai derībai, kas aizmirsta netiks!

Šie bija tikai daži piemēri, lai kaut nedaudz aprakstītu komisijas plašo darba lauku.

Vērojot komisijas sēžu norisi un tās lielo darbu, man prātā rodas domas. Iespējams, jaunā tulkojuma revidētais teksts, kuru plānots izdot kaut kad nākotnē, būs visprecīzākā, senajiem tekstiem atbilstošākā Bībeles versija latviešu valodā. To sagatavo dažādu kristīgo konfesiju pārstāvji. Mēs pamatojam patiesību ar mūsu rokās esošo latviešu valodā tulkoto Bībeli, sakot: stāv rakstīts. Bībeles izdevumus sagatavo un izdod ne-adventisti. Te nu sanāk paradokss – tie, kurus neuzskata par visas patiesības glabātājiem, izdod Bībeli un dod to Latvijas tautai. Kamēr adventisti to no viņiem pērk, un tad šo Grāmatu var izmantot kā autoritatīvu pamatu norādīt citu konfesiju pārstāvjiem uz viņu nepareizībām. Par šo paradoksu esmu brīnījies aizvien.

Grāmata, kura ir mūsu rokās un ar kuras palīdzību pamatojam savu ticību, ir Dieva dota dāvana visiem cilvēkiem. Pie tās tapšanas latviešu valodā pūlējušies pārsvarā tikai ne-adventisti, tomēr tie visi ir cilvēki, kuri mīl Jēzu Kristu un Viņa Vārdu. Mana dalība šajā komisijā ir vairāk dekoratīva – vērot notiekošo, klausīties cilvēkos, kuri ir daudzārt zinošāki par mani, un varbūt dot kādu ieteikumu par maniem novērojumiem latviešu gramatikā vai vārdu piedāvājumā. Tomēr esmu ļoti priecīgs un jutos pagodināts, ka esmu uzaicināts piedalīties šajā komisijā. Klausoties seno valodu pazinējos, tulkos un latviešu valodniekos, gūstu daudz atziņu. Katra komisijas sēde ir kā padziļināta Bībeles teksta izpēte, kura, manuprāt, daudzārt pārspēj jebkuru mūsu sabatskolas nodarbību.

22. augustā Kristus augšāmcelšanās cerībā aizmīga Cēsu adventistu draudzes loceklis Gunārs Birziņš.

Gunāra biogrāfijas īsā versija varētu būt – dzimis 1936. gadā, ticīgi vecāki, vidējais bērns piecu bērnu ģimenē, svekotājs, krāsotājs, precējies, 2 bērni, 3 mazbērni, aktīvs adventistu draudzes loceklis. Tomēr ar to ir par maz.

27. augustā mācītājs Aldis Zēmele, sakot atvadu vārdus, lasīja: “Nebrīnieties par to, jo nāk stunda, kurā visi, kas ir kapos, dzirdēs Viņa balsi un izeis ārā.” (Jāņa 5:28,29) Tas klātesošajiem pavēra skatu uz augšāmcelšanās dienu.

Pie Gunāra kapa Cēsu draudzes vecākais draudzkopis Ainārs Gaikis teica, ka Gunārs bija ļoti žēlsirdīgs un nekad neatteica palīdzīgu roku. Savukārt mācītājs Viktors Geide atvadoties klātesošajiem ar Bībeles senātnes notikuma vārdiem lika atcerēties, ka Gunārs tika balstījis daudzu sludinātāju rokas. Bēru mielastā, klausoties pavadītāju teiktajā, radās iespaids, ka Cēsu draudzē gandrīz nav tāda cilvēka, kuram Gunārs nebūtu palīdzējis – ar dzīvokļa remontu, ar steidzamu saimnieciskas problēmas risinājumu, ar transporta pakalpojumu, padomu vai vienkārši ar sirsnīgu vārdu. Pēdējos gadus tieši Gunārs bija tas, kas ar prieku pildīja Cēsu draudzes dievnama kurinātāja pienākumus, neskatoties uz savu cienjamo gadu nastu. Atvadu mielasts notika Cēsu draudzes dievnama telpās, kuru tapšanā Gunārs un viņa dēls Māris pielikuši savu roku.

Arī es esmu ļoti pateicīgs Dievam, ka man bijusi iespēja diezgan daudz laika pavadīt kopā ar Gunāru gan ikdienā, gan priekos, gan grūtos brīžos. Viens ir skaidrs – Gunārs bija daudz, daudz kas vairāk nekā tikai svekotājs un krāsotājs. Manās acīs Gunārs bija izcila personība, kuras atstāto ietekmi adventistu draudzē grūti pārvērtēt. Tāpēc nolēmu dalīties atmiņās par Gunāru ar “Adventes Vēstu” lasītājiem.

Gunārs piedzima 1936. gada 19. augustā Kurzemē, Ances pagastā, kur tajā laikā bija aktīva adventistu draudze. Šīs draudzes kodolu veidoja Gunāra vecāku, vecvecāku, tēvabrāļu un tēvamāsu ģimenes. (Sīkāk par Ances draudzes vēsturi var lasīt interneta saitē <https://adventisti.lv/lv/jaunumi/188-Popes-un-Ances-draudze>.)

GUNĀRU BIRZIŅU PIEMINOT

Daļa bērnības un
pusaudža gadi
pagāja sarežģītos
kara un pēckara
apstākļos
vecāku mājās
Ances pagasta
"Pavasaros", kur, kā

jau lauku saimniecībā, darba nekad
netrūka. Droši vien tāpēc Gunāram
bija lemts iegūt tikai septiņu klašu
izglītību Ances pamatskolā. Iesākoties
padomju okupācijai, Ances draudze
beidza pastāvēt un Gunāra ģimene
iknedēļas dievkalpojumus turpināja
apmeklēt 35 km attāļajā Ventspilī.
Tie, kuriem tas bija par tālu, turpināja
pulcēties "Pavasaros" un tēvabrāļa
mājās "Plūdoņos". Par savu skarbo
bērnības laiku Gunārs atceras, ka
ciema partorgs¹ mežā esot uzrunājis
viņa tēvu Vili Birziņu un piedāvājis
kļūt par ziņotāju. Vilis nav piekritis,
tad sekojusi iebiedēšana. Partorgs
Vilim teicis: "Tu taču saproti, ka man ir
ierocis un ka es tevi tūlīt varu nošaut."
Viļa reakcija bijusi ļoti mierīga. Viņš
tikai atbildējis: "Es saprotu." Pēc šiem
vārdiem partorgs esot devies prom.
Pēc tam sekojušas vēl dažas tikšanās
reizes, tomēr turpmāk viņš Vili līcis
mierā. Var tikai apbrīnot Viļa milzīgo
mieru un ticību šajā dramatiskajā
situācijā. Iespējams, ka tieši no saviem
vecākiem arī Gunārs bija mantojis
apbrīnojamo mieru, kas nevarēja
palikt nepamanīts apkārtējiem
daudzās sarežģītās dzīves situācijās.

19 gadu vecumā Gunāram bija
jādodas karadienestā, kas tolaik
ilga 3 gadus. Pēc karadienesta sākās
aktīvās darba gaitas – Gunārs strādāja
mežā par atsveķotāju.

Visos laikos draudzes jauniešiem
ir bijusi vēlme draudzēties, būt kopā.
Lai gan pēckara apstākļos ceļošanas
iespējas bija daudz ierobežotākas,
tomēr tas nebija šķērslis, lai Ventspils
draudzes jaunieši ar sabiedriskajiem
autobusiem nedotos pāri visai
Latvijai ciemos uz Alūksnes draudzi,
kur Gunārs satika savu nākamo
dzīvesdraugu – Guntu Magoni. Kāzas
notika 1963. gada 16. jūnijā Alūksnē.
Kopējā dzīves ceļa pirmie četri gadi
pagāja Ances pagasta "Pavasaros", kur
piedzima dēls Uldis, bet 1967. gadā

ģimene pārcēlās dzīvot uz Alūksni,
kur 1969. gadā piedzima dēls Māris.
1974. gadā tika pieņemts lēmums
pārcelties uz Cēsīm, kur Gunārs ar
Guntu arī aizsāka savu kalpošanu
Cēsu draudzē. Ilgu laiku Gunārs bija
Cēsu draudzes vecākais draudzkopis,
dziedāja kori.

Kā mazs zēns atceros, ka sabata
pēcpusdienā kopā ar Gunāru un
Guntu devāmies apmeklējumā pie
kādas draudzes locekles, kura bija
gados, neredzīga un dzīvoja vismaz
60 km no Cēsīm, tātad atbraukt uz
dievnamu – pilnīgi neiespējami. Un tas
nav nekāds izņēmums, drīzāk ikdiena
– apmeklēt vientuļos, palīdzēt tiem,
kuri paši to nespēj.

Darba gaitas mežā nebija vieglas,
tāpēc astoņdesmito gadu sākumā,
veselības problēmu spiests, Gunārs
pameta darbu mežā un, pateicoties
iepaņām, kas gūtas, remontējot
mājas, kļuva par krāsotāju Jānmuižas
profesionāli tehniskajā skolā.

1994. gadā Gunāra veselība atkal
pasliktinājās, bet šoreiz situācija
izrādījās daudz nopietnāka – bija
nepieciešama sirds operācija. Nesen
neatkarību atguvušās valsts veselības
aprūpe nebija spoža, un arī mirstība
pēc sirds operācijām nebija maza.
Daļa cilvēku tajā laikā sirds operācijas
izvēlējās veikt Lietuvā, kur rezultāti
šķita labāki. Tomēr Gunārs pilnīgā
ticībā Dievam un palāvībā uz ārstiem
devās uz Stradiņa slimnīcu, kur
aortālās vārstules protezēšanu veica
prof. J. Volkolakovs un prof. Romāns
Lācis. Pēcoperācijas rehabilitācija
prasīja laiku, tomēr pamazām
spēki atgriezās. Nepilnus 2 gadus
pēc operācijas Gunārs man pašam
palīdzēja izremontēt manu pirmo
patstāvīgo dzīves vietu/ istabiņu Rīgā.

Nākamo lielo kūleni dzīve meta
2010. gada vasarā – sākās drudzis
un atklājas asins saindēšanās pēc
injekcijām ceļgalā. Tā kā Gunāram bija
mehāniska sirds vārstule, šāda veida
infekcija uzskatāma par īpaši bīstamu,
jo var piekļūt protēzei, tad bez smagas
sirds operācijas un vārstuļa nomaiņas
neiztikt. Tomēr atkal Dievs gādāja par
brīnumu – lai gan negribīgi, infekcija
pakļāvās antibiotiku terapijai.
Slimnīcā tika pavadītas vairākas
nedēļas, un, lai īsinātu laiku, iedevu

Gunāram Brenana Meninga grāmatu
Evanģēlijs skrandaiņiem, ko pats
nesen biju izlasījis. Atmiņā palikuši
īsi mirkli, kad, dodot atpakaļ grāmatu,
Gunārs dalījās savos iespaidos par
lasīto. Grāmata bija nostiprinājusi
viņa dziļo Kristus evaņģēlija izpratni
– mēs varam nākt pie Dieva tādi, kādi
esam, un Dievs mūs pieņem tādus,
kādi esam. Šī evaņģēlija izpratne
Gunāram nebija tikai teorētiska
doktrīna. Daudzi, kuriem bija lemts
viņu iepazīt kaut nedaudz tuvāk, paši
varēja piedzīvot šo Kristus evaņģēlija
caurstrāvoto attieksmi. Pie Gunāra
ikviens varēja nākt tāds, kāds viņš ir,
un Gunārs ikvienu pieņēma tādu, kāds
viņš ir. Tieši tāpēc pie Gunāra "lipa"
klāt gan bērni, gan mazbērni, gan
radnieki, gan draudzes locekļi.

Daudzās slimības Gunāram lika
īpaši rūpēties par savu veselību.
Uzaudzis laukos, viņš ļoti pazina
ārstniecības augus un to dziedinošās
īpašības. Šīs prasmes tika liktas lietā,
vācot dažādas tējas, lai stiprinātu
sevi un uzcienu savus ciemiņus.
Tajā pašā laikā Gunārs arī precīzi
centās ievērot ārstu norādījumus,
regulāri lietojot zāles un veicot
nepieciešamos izmeklējumus.
Vienā no izmeklējumiem 2013.
gadā tika atklāta slēptā asiņošana,
kam sekoja zarnu pārbaude, kurā
tika konstatēts ļaundabīgs audzējs.
77 gadu vecumā Gunārs pārcieta otru
nopietno operāciju un atkal piedzīvoja
dziedināšanu – šoreiz no onkoloģiskas
kaites.

Mēdz teikt, ka katram stipram
vīrietim blakus ir stipra sieviete. Arī
Gunāra gadījumā nav iespējams runāt
tikai par viņu – vienskaitlī. Ģimenē
un draudzē iespējams un paveiktais ir
bijis iespējams tikai kopā ar Guntu, kas
viņu atbalstīja un iedrošināja 57 gadu
garumā.

Gunārs manā atmiņā paliks kā tilts
uz pirmskara adventistu paaudzi, kā
iemiešojums visam tam labajam, ar ko
man asociējas kristietība un adventistu
mācība – nelokāma ticība un palāvība
uz Dievu, dziļa Kristus evaņģēlija un
žēlastības izpratne, nenogurstoša
un ar mīlestības attieksmi piepildīta
kalpošana saviem līdzcilvēkiem.

Sagatavoja Arvīds Irmejs

¹ Pilnvarots komunistiskās partijas darbinieks
(1933–1961). Cilme: zīlbu abreviatūra no
krievu *парт(ийный) орг(анизатор)* 'partijas
organizators'. (www.tezaurs.lv/mlvv)

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 22. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Kur mēs palikām? Man šķiet, ka es jūs atstāju pie asiņu pilniem okeāniem. Tagad tālāk – pie ūdens avotiem. Trešā mocība (Atkl. 16:4-7) nāk pār upēm un ūdens avotiem. Šī ir mocība, kas bija arī Ēģiptē, kad Nīla kļuva par asinīm (2.Moz. 7:17-21). Bet šeit nav teikts "kā asinis", ir teikts "tie kļuva par asinīm" (Atkl. 16:4). Tas ir diezgan skaidrs, atcerieties Mozu 2. Mozus grāmatas 7. nodaļā: "... viņš pacēla savu zizli un sita ūdeni, kas bija upē, faraona un viņa kalpu acu priekšā, un viss ūdens, kas bija upē, pārvērtās asinīs. Un zivis upē nobeidzās, un upe smirdēja, un ēģiptieši nevarēja dzert ūdeni ..."

Kas notiks? Lielākā daļa pasaules iedzīvotāju mūsdienās dzīvo pilsētās. Tā agrāk nebija, pirms simts gadiem lielākā daļa dzīvoja laukos. Kur atrodas lielākā daļa pilsētu? Divās vietās – pie upēm vai okeāniem. Lai nu kā, Sanfrancisko atrodas pie okeāna, bet Sakramento – pie upes. Vai ne? Lielākā daļa pasaules iedzīvotāju dzīvo vai nu pie upēm, jo ūdens nepieciešams dzīvībai, vai arī pie jūras un tās bagātībām, parasti vietā, kur upe ietek jūrā. Kad pār to visu izliesies mocība, kas notiks ar cilvēkiem pasaulē?

Ceturrtā mocība – saule, kas dedzina. Pār pasauli nāk dedzinošs karstums (Atkl. 16:8-9). Ko pielūdz lielākā daļa pasaules reliģiju? Sauli! Tagad galvenais viņu pielūgsmes objekts tiek satriekts. Lūkas 21:25 Jēzus mūs brīdina, runājot par pēdējām dienām: "Pēc tam būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā..." Iztēlojieties vispārāko globālo sasilšanu, kad cilvēkus dedzina liels karstums... Bet šis būs daudz trakāk nekā globālā sasilšana. Zeme degs.

Vai varat to visu iedomāties? Cilvēkiem uzmetušies augoņi, ūdens kā asinis, saule dedzina. Tas viss notiks drīz viens aiz otra, manuprāt. Cik ilgi vilksies septiņas pēdējās mocības? Jēzus saka: "... ja šīs dienas netiktu saīsinātas, tad neviens cilvēks neizglābtos ..." (Mat. 24:22). Nevaru jums pateikt konkrētu laiku, bet man ir teorija. Atklāsmes grāmatas 18. nodaļā, kad tiek runāts par Bābeles krišanu, minēta viena stunda, viena stunda, viena stunda. Ja diena pravietojumā atbilst gadam, tad viena stunda ir 15 dienas. Trīs reizes pa vienai stundai ir 45 dienas.

Nesaku, ka šim ir saistība, bet ir vēl kāda interesanta lieta. Daniēla grāmatas 12. nodaļā ir 45 dienu starpība starp 1290 un 1335. Es ticu vēsturiskajam pravietojumu izskaidrojumam, bet domāju, ka šis ir interesanti.

Cik ilgi, kā jums šķiet, turpinājās mocības, kas nāca par Ījabu? Mēneši? Gadi? Visticamāk, dažas nedēļas, varbūt 45 dienas... Kad mocības nāca pār Ēģipti, tad, ja visu saskaita, saliek kopā, kādas dienas iztrūkst, bet var redzēt, ka tas viss notiek dažu nedēļu laikā, ļoti ātri.

Kad nāk septiņas pēdējās mocības, es zinu, šķiet, ka Dievs mums liek gaidīt mūžīgi, bet tad mums vairs nebūs jāgaida, jo mēs esam glābti. Es domāju, ka tas notiks ātri. Es nezinu, bet, balstoties uz to, ko lasu Bībelē, šķiet, ka šīs pēdējās mocības strauji seko viena otrai, varbūt viss notiks pāris mēnešos.

Vai varat iedomāties, ka jums ir augoņi, nav tīra dzeramā ūdens, okeāni smird, pasaules ekonomika ir apstājusies (to lasīsim 18. nodaļā)? Priecājieties, kļūs sliktāk! Būs liels karstums, bet nebūs ko dzert.

Piektā mocība – tumsa pār zvēra troni (Atkl. 16:10-11). Tas, šķiet, notiek konkrētā vietā. Tumsa var simbolizēt arī garīgās gaismas trūkumu. Zvērs apgalvoja, ka viņam ir liela gaisma. Jēzus teica: "... ja akls aklam ceļu rāda, tad abi divi iekritīs bedrē." (Mat. 15:14) Viņš saka, ka šie ļaudis ir tumsā, viņiem atņemta gaisma. Šī mocība runā arī par Bābeles krišanu, kas atrodama Atklāsmes grāmatas 18. nodaļā. Tumsa pār zvēra torni. Vai tumsa arī bija viena no mocībām, kas nāca pār Ēģipti? Jā, bieža, taustāma tumsa, ko var sagaršot un sajūst (2. Moz. 10:21-23). Pēkšņi viņi ir pilnīgā tumsā. Kārtīgs elektrības pārrāvums...

Starp citu, Jēzus Mateja 6:23 saka: "Bet, ja tava acs ir nevesela, tad visa tava miesa būs tumša. Ja tad gaišums, kas tevī, ir tumsība, cik liela būs tumsa." Šis ir viens pants, kur redzama tumsa, tumsa, tumsa. Jēzus to atkārto trīs reizes. Viņš saka: "Ja jūs esat garīgi aqli, jūs kādā mirklī nokļūsi briesmīgā tumsā."

Sestā mocība (Atkl. 16:12-16) – Eifratas upe. Atkal. Arī, runājot par bazūnēm, ir pieminēta Eifratas upe (Atkl. 9:13-14). Šeit minēts, ka tiek atbrīvoti nešķīsti gari. Un vēl kāda lieta par sesto mocību kausu. Vēlos parunāt par Harmagedonu.

"Un es redzēju no pūķa mutes un no zvēra mutes un no viltus pravieša mutes iznākam trīs nešķīstus garus kā varden; tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus; tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā." Tad šeit tiek iestarpināts – tieši pirms pēdējā lielā notikuma, kura nolūks ir iznīcināt Dieva ļaudis, Jēzus dod apsoliĵumu. Vai jūsu Bībelēs ir izmantota sarkanā druka

“Jēzus pats nāks un cīnīsies par Saviem ļaudīm ar visiem Saviem eņģeļiem, Viņš cīnīsies mūsu vietā.”

vārdiem, ko saka Jēzus? Šis ir rakstīts ar sarkanu. Kristus saka: “Redzi, Es nāku...” Viņš it kā saka: “Nepadodies, izturi!” “Redzi, Es nāku kā zaglis! Svētīgs, kas ir nomodā un kas tur savas drēbes gatavībā, lai tam nebūtu jāstaigā kailam un nebūtu redzams viņa kauns.”

Tālāk seko noslēgums, notiek pulcēšanās kaujai: “Un viņš tos sapulcināja kādā vietā, ko ebreju valodā sauc par Harmagedonu.” Vārds “Harmagedona” ir mulsinošs, noslēpumains. Tas ir grūti izdibināms. Šo vārdu nevar atrast nevienā senebreju rakstā, vismaz pagaidām, bet varbūt kādu dienu to atradīs. Protams, šeit tas rakstīts grieķiski, tad rodas mēģinājumi pārtulkot to uz ebreju valodu, bet šī vārda tur nav. Tuvākais iespējamais skaidrojums – tas ir ļoti līdzīgs vārdam *Megido*. Pētnieki domā, ka tas varētu būt *Har-Magedo*, kas nozīmē ‘Megido kalns’. Daži uzskata, ka šajā Megido kalnā pulcēsies armijas un notiks minētā lielā kauja.

Visi ir dzirdējuši vārdu “Armagedona” (šādi daudzos Bībeles tulkojumos tiek atveidots vārds “Harmagedona”), kas simbolizē pēdējo lielo kauju. Daži domā, ka tas nozīmē trešo pasaules karu, kurā kāda iemesla dēļ karos Ķīna, Krievija, ASV, Izraēla un vēl... Ir tik daudz dažādu teoriju.

Taču Armagedonas kauja nav kauja starp politiskām varām. Armagedonas kauja mums jau ir dota Atklāsmes 12:17. Šeit mēs redzam, kā pūķis uzbrūk sievai. Tie, kuriem ir zvēra zīme, uzbruks tiem, kuriem ir Dieva zīmogs. Tas ir pēdējais karš – tie, kuri pielūdz velnu, kuriem ir velna zīme, vēlēšies iznīcināt tos, kuri pielūdz Dievu.

Neieklūstiet maldos ar dažādām populāro televīzijas evaņģēlistu runām! Jūs nevarat uzticēties televīzijas evaņģēlistiem, ne tā? Viņiem ir visas šīs sarežģītās idejas, kas ir Armagedonas kauja. Bībelē ir skaidri pateikts, kas tā ir.

Ko nozīmē vārds “Harmagedona”? Kā jau teicu, tas ir mulsinošs, bet es vēlos ar jums dalīties, esmu to pētījis. Vairākas lielās kaujas ir notikušas netālu no Megido ielejas. Piemēram, kauja starp Deboru, Baraku un Siseras spēkiem, kad Dievs cīnījās par Savu tautu. Sisera bija šie daudzie dzelzs rati, viņš gribēja iznīcināt Dieva tautu, bet Dievs par to cīnījās, un notika brīnumaina izglābšana (Soģu 4. nod.).

Ir vēl kāda liela kauja, kas notikusi pie Megido ielejas. Tur vēstīts par varoni vārdā Gideons, kurš sadalīja savu armiju trīs vienībās, lai cīnītos pret ienaidnieku, kas arī sastāvēja no trim spēkiem, trim daļām (Soģu 7. nod.). Tikko Atklāsmes grāmatā uzzinājām, ka ienaidniekam ir trīs daļas – zvērs, pūķis, viltus pravietis (Atkl. 16:13). Vai ne? Gideonā dienās tie bija midiānieši, amalekieši un austrumu vīri. Ir daudz šo līdzību.

Ja jūs skatāties oriģinālajā ebreju valodā, kad Dievs runā ar Gideonu, tur ir teikts: “Tas Kungs sacīja Gideonam...” (Soģu 7:2). Ebrejiski tas būtu šādi: “*yehovah ‘amar gid’own*”.

Džeimss Mofets (skotu teologs, 1870-1944) savos Bībeles komentāros rakstīja, ka Armagedona ir atsaucē uz Gideonu. Vārds “Gideons” nozīmē “koku gāzējs”, tāds, kurš nocērt lielos kokus. Ir teikts, kā Dievs runāja uz Gideonu. Vai Dieva tautai bija jācīnās Gideonā dienās? Vai arī viņi pūta bazūnes, ļāva spīdēt savai gaismai un ienaidnieks pats sevi iznīcināja? Kad Atklāsmes grāmatā lasām, ka Bābele ir kritusi, kas notiek? Ienaidnieks, zemes ķēniņi, nolemj uzbrukt zvēram. Viņi uzbrūk viens otram (Atkl. 17. nod.).

Ko Mozus teica Israēla bērniem pie Sarkanās jūras? “... pastāviet un vērojiet, kā Tas Kungs jūs šodien izglābs” (2. Moz. 14:13). Un Tas Kungs cīnījās par viņiem. Ko mēs no šī visa varam uzzināt par Armagedonas kauju? Dievs nāks, Jēzus pats nāks un cīnīsies par Saviem ļaudīm ar visiem Saviem eņģeļiem, Viņš cīnīsies mūsu vietā.

Joēla 4:14 atrodama vēl kāda lieta par Armagedonas kauju. Tas notiek šajā ielejā, ir teikts “Un baru bariem būs sapulcējušās tautas tiesas ielejā, un Tā Kunga diena tiesas ielejā ir tuvu.” Notika šī lielā atbrīvošana, Dievs šajā ielejā bija cīnījies par Jošafatu un viņus izglābis (2. Laiku 20. nod.; Joēla 4. nod.).

Atšķirsim kopā Atklāsmes grāmatas 16. nodaļu, kur runāts par pēdējo mocību. Mēs lasījām par tumsu pār zvēra torni. Un visbeidzot septītais kauss – tiek izlieta septītā mocība (Atkl. 16:17-21), un kas ir teikts? “Ir noticis!” Bābele ir kritusi. Kur vēl Bībelē var atrast, ka kāds paziņo: viss ir pabeigts? Kad Jēzus mira pie krusta. Pēc tam, kad pie septītās mocības tiek paziņots: “Ir noticis!”, nāk liela zemestrīce. Vai zemestrīce bija, vai zeme trīcēja arī tad, kad Jēzus teica: “Viss piepildīts!” (Jāņa 19:30; Mat. 27:50-51)? Kad Jēzus teica: “Viss piepildīts!” un nomira pie krusta, vai velns ar saviem eņģeļiem priecājās? Viņi domāja: “Beidzot esam Viņu uzvarējuši. Viņš ir miris.” Viņi ieslēdza Jēzus ķermeni.

Nākamajā reizē, laikā, kad tiek izlieta pēdējā mocība, Kristus atkal saka: “Ir noticis!”, bet vai Viņš tagad nāk kā pievarēts galdnieks, vai arī kā iekarojošs Ķēniņš, Lauva no Jūdas cilts? Viņš saka: “Ir noticis atkal!”, un šoreiz nav tikai glābšana, ne tikai upuris ir pietiekams, tagad atpestīšana ir pabeigta. Dieva ļaudis tiek pacelti gaisā, viņi iegūst jaunus ķermeņus, viņus vairs nekad neaizskars grēks.

Mateja evaņģēlija 27. nodaļas 51. un 52. pantā ir teikts: “Un redzi, Tempļa priekšskars pārplīsa no augšas līdz apakšai divos gabalos, un zeme trīcēja, un klintis šķēlās, un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām.” Vai tas notiks atkal, kad Jēzus nāks? Tā ir atsaukšanās uz to, kas notika, Jēzum mirstot pie krusta. Tas notiks atkal, kad Jēzus nāks ar triumfu. Draugi, es gaidu šo dienu, kad Jēzus nāks atkal! Un jūs? Viņš nāks ar visiem saviem eņģeļiem!

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums novembra numurā)

DRAUDZES VECĀKAIS

“Draudzes vecākajam vajadzētu būt tādām cilvēkam, uz kuru draudzes skatītos kā uz dziļi pārliecinātu un dedzīgu garīgo vadītāju. Bez tam viņam vajadzētu būt ar labu reputāciju starp tiem, kuri ir “ārpus draudzes”. Mācītāja prombūtnes laikā draudzes vecākais ir draudzes reliģiskais vadītājs, un viņam gan ar padomu, gan ar paraugu jācenšas vadīt draudzi, lai tā sasniegtu dziļāku un pilnīgāku kristīgās dzīves pieredzi.” (“Septītās dienas adventistu draudzes rokasgrāmata”. Rīga: “Patmos”, 2005, 67)

Šie draudzes rokasgrāmatā atrodamie vārdi liecina par draudzes vecākajiem kā ļaudīm, kuriem uzticēta liela un augsta atbildība. Kā tas ir – kalpot par draudzes vecāko šodienas adventistu draudzē? Vai vecākais jūt atbalstu savā kalpošanā? Šo un citus jautājumus esam uzdevuši draudzes vecākajiem no vairākām Latvijas adventistu draudzēm. Piedāvājam jums, mūsu uzticamajiem lasītājiem, iespēju uzzināt ko vairāk par šo atbildības pilno kalpošanu.

Elita Lapina, RĪGAS 1. DRAUDZE

Pastāsti, lūdzu, dažos vārdos par sevi – ar ko nodarbojies ikdienā!

Gandrīz pirms 40 gadiem ieguvi ārsta diplomu, bet šajā tūkstošgadē strādāju administratīvo darbu, uzraugot veselības jomu dažādās valsts institūcijās. Ikdienu aizrit birojā pie datora ar 5 datu bāzēm, telefona zvaniem, maksājuma dokumentiem, to izvērtējuma un lēmuma pieņemšanas. Ironiski, bet man nav mīļš ne dators, ne skaitļi, un darba nedēļas beigās ilgojos pēc sabata miera, darba dārzā un tikšanās ar mazdēlu.

Kāds ir bijis Tavš ceļš uz draudzes vecākā amatu?

Draudzi sāku apmeklēt pēc brāļa Neslunda vadītā evaņģelizācijas semināra 1996. gada rudenī, uz kuru mani uzaicināja mana mīlmāsiņa

Inese, kura nesen bija saņēmusi ūdens kristības. Brālis Neslunds savās lekcijās bieži iekļāva piemērus saistībā ar medicīnu, jo pats bija ārsts. Tas bija saistoši un uzrunājoši, tāpēc sāku apmeklēt sabata dievkalpojumus Rīgas 1. draudzē. Visvairāk “lielas un brīnišķas lietas” uzzināju sabatskolā, kur Dieva Vārds caur ticībā nostiprināto mūsu un brāļu liecībām un diskusijām atklāja manu grēcīgo dabu un Dieva glābjošo nodomu, kad vēl biju tālu prom no Viņa. Joprojām nebeidzu apbrīnot Dieva mīlestības un žēlastības augstumu, dziļumu, garumu un platumu pret katru cilvēku. Atsaucoties Dieva aicinājumam, pirmā mīlestība bija tik dedzīga, ka pāris mēneši līdz kristībām, kad mans pirmais mācītājs Alfrēds Jākobsons man pasniedza Bībeles stundas, šķita kā mūžība. 1997. gada 27. jūnijā arī es slēdzu savas sirds derību ar Dievu.

Sabatskolas grupu vadīja māsa Ausma Zaķe, kura man uzticēja pirmo uzdevumu – sagatavot un vadīt apcerējumu par dziedināšanu, laikam jau manas profesijas dēļ. Tieši Ausmas uzticēšanās un iedrošinājums ļāva izaugt šajā kalpošanā, kura joprojām mani valdzina ar katru jaunā ceturkšņa Bībeles izpēti tēmu. 12 gadus kopā ar Ausmu kalpojam arī Latvijas kristīgā radio tiešā ētera nakts raidījumā “Gaisma nakts tumsā”.

Kad Rīgas 1. draudzē sāka kalpot mācītājs Vilnis Latgalis, izveidojās

aktīva draudzes lūgšanu kalpošana un tiku aicināta par šīs kalpošanas nodaļas vadītāju. Nodaļu vadītāji tika iekļauti arī draudzes padomē. Mainoties kalpotāju paaudzēm un amatiem, tika apstiprināti arī jauni draudzes vecākie, un arī man tika izteikts šis aicinājums. Turpināju kalpot sabatskolā, lūgšanu kalpošanā un darboties draudzes padomē, tāpēc šī amata saturu īsti nenovērtēju.

Vai Tavā kalpošanā bijuši īpaši izaicinājumi, kas saistīti ar kādām norisēm draudzē? Ja jā, kas palīdzējis iziet cauri šim laikam un notikumiem?

Faktiski negatava šai atbildībai nokļuvi situācijā, kad daļa draudzes un arī draudzes vecākie draudzi atstāja, sekojot no kalpošanas atstādinātajam draudzes mācītājam. Emocionāli man gribējās bēgt no šīs situācijas pēc iespējas tālu, bet tieši mīlestība uz savu draudzi spieda

palikt savā vietā, jo mana pārliecība ir tā, ka cilvēki mēdz kļūdīties, bet draudzes galva ir Kristus, kurš spēj izvadīt Savu draudzi visās vētrās. Šajā krīzē dariju, ko vien sapratu un spēju, lai nāktu salīdzināšanās šajā domstarpību jūrā – piedalījos daudzās viedokļu noskaidrojošās sarunās, 40 dienas nācām kopīgās lūgšanās dievnāmā, lai sevišķi meklētu saprast Dieva prātu un turpmākos notikumus, cītīgi meklēju ieteikumus Draudzes rokasgrāmatā, kas arī dod risinājumus līdzīgās situācijās. Prātā turēju Mordohaja ķēniņienei Esterei teiktos vārdus: “Un kas zina, vai tu tieši šā laika dēļ neesi kļuvusi ķēnišķīgā godā?” un arī Esteres atbilde: “Un es iešu pie ķēniņa, kas gan nav pēc likuma, un ja es aiziešu bojā, tad es bojā aiziešu!”

Pilnīga neziņa, liels miers un palāvība uz Dievu ļāva sagaidīt laiku, kad draudzei savu atbalstu deva gan Latvijas draudžu savienības nozīmētais pieredzējušais Dieva kalps Andrejs Āriņš, gan gados jaunais, bet ticībā lielais Mārtiņš Subatovičs. Šīs situācijas smagumu pārsvarā iznesa Latvijas draudžu savienība, nodrošinot viesmācītājus katrā dievkalpojumā, sniedzot atbalstu visu kalpošanas nodaļu darba turpināšanai un pacietīgi strādājot, lai nezaudētu “avis” šajā samezglotajā problēmā.

Kādu Tu saredzi draudzes vecākā vietu šajā laikā Latvijas draudzēs?

Draudzes vecākos redzu kā kalpus visu draudzes vajadzību nodrošināšanā – gan gādājot par iknedēļas sabata dievkalpojumu norisi, gan par dažādo paaudžu vajadzībām, gan par dievnama uzturēšanu labā kārtībā. Lielā draudzē ir īpaši vajadzīga visaptveroša un spēcīga kalpotāju komanda, kas spēj savas personīgās ambīcijas un ērtības pakļaut draudzes kopīgajam mērķim – dvēseļu mantošanas darbam. Mums katram ir jāmacās savu personīgo viedokli necelt augstāk par kāda cita domām. Izzūdoša lieta ir arī nodošanās un kalpošana kā upuris, dodot Dievam un draudzei labāko no savām spējām, laika un līdzekļiem, atbildīgi un ar prieku izpildot katru uzticēto uzdevumu “kā Tam Kungam par godu”. Kopīgā Dieva Vārda izpēte

sabatskolā vieno draudzi, lai mēs esam “vienā prātā un Garā”. Ja paliekam tikai ar savu paša prātu, tad katra lielā paštaisnība vairs neceļ draudzi. Kad sabatskolas 3. ceturksnī pārrunājām Svētā Gara draudzei piešķirtās kalpošanas dāvanas, pievērsu uzmanību Pāvila rakstītajam: “... kam ir priekšnieka amats, tas lai to pilda rūpīgi...” (Rom.12:8). Tieši tā esmu to darījusi līdz šim, tomēr lūdzu, lai Dievs uzrunā un aicina ticīgus un nodevušos jaunus cilvēkus, kuri degtu par draudzi kā Debesu ģimeni virs zemes un par sludināšanas darbu ļaudīm, kas dzīvo tumsā bez Dieva Vārda patiesības.

Ko vēlies teikt saviem kolēģiem – citu draudžu vecākajiem, draudzes locekļiem?

Ticības un amata biedriem novēlu apustuļa Pāvila teikto “draudzes vecākajiem”: “Tāpēc sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar Savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdz. Tāpēc esiet nomodā [...] Un tagad es jūs uzticu Tam Kungam un Viņa žēlastības vārdam, kas spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem.” (Ap.d.20:28-32)

Artis Apenītis, SMILTENES DRAUDZE

Pastāsti, lūdzu, dažos vārdos par sevi – darbu, hobijiem, ja tādi ir!

Nodarbojos ar celtniecību, savā ziņā esmu priekšnieka labā roka – daru visu, kas nepieciešams: esmu darbu vadītājs, sagādnieks, gādāju, lai būtu strādnieki, lai pietiktu materiālu, rūpējos par visu. Brīvajā laikā nodarbojos ar sportu – riteņbraukšanu, staigāšanu, apmeklēju sporta zāli un cenšos to darīt 3 – 4 reizes nedēļā. Tas ir svarīgi, lai uzturētu labu veselību, kuru savulaik pats sabojāju.

Kāds ir bijis Tavs ceļš uz draudzes vecākā amatu?

Apmeklēju Cēsu draudzi, 1992. gadā kristījos. Dievu sāku meklēt armijas laikā. Biju ļoti zinātkārs. Paldies Dievam, Viņš mani pasargāja no citām reliģijām! Lūdzu, lai Dievs dod man garīgu skolotāju. Dievs deva adventistu, kurš veda man uz mājām malku. Atgriezies ļoti strauji – pāris nedēļās, lēmumi nāca acumirkļi.

Lielos akmeņus, kas mani gremdēja, ātri atmetu – dzeršanu, pīpēšanu. Jau nākamajā dienā sajutu, kā tas ir – nepīpēt. Man bija vienalga, kas apkārt notiek, ka citi to dara, Dievs mani bija darījis no tā brīvu. Biju tāds fanātiķis, ka radi mudināja sievu šķirties no manis, devu viņai brīvu izvēli. Pēc 4 gadiem sieva ienāca draudzē.

Klausoties sabatskolu, mācījos runāt, sāku daudz lasīt, pētīt, kā veido svētrunas. 1995. gadā teicu pirmo svētrunu Cēsīs. Sāku vadīt sabatskolu, tad – atklāt dievkalpojuma pirmo un otro daļu, bija liela vēlme kalpot. Tajā laikā draudzē bija jauns mācītājs, kurš deva iespēju darboties. Biju draudzkopis, draudzkopju vecākais.

Cēsīs bija liela draudze, ap 100 cilvēku. Mani aicināja būt par draudzes vecāko, iesvētīts tiku 1997. gadā. 3 gadus tur darbojos, daudz bija jāmacās, jālasa, jāaug. Biju mazs farizejs, nācās mainīt raksturu, jo sātans jau neguļ, cenšas vest kompromisos. Mūsu galvenais draudzes vecākais bija Andris Zariņš. No viņa daudz mācījos.

Tad nāca aicinājums darboties Smiltēnē. Bija ļoti vajadzīgs cilvēks, kurš būtu gatavs doties uz turieni, aktīvi kalpot. Tā kā dzīvoju Raunā, 20 km no Smiltenes, mani aicināja vadīt šo draudzi. Varbūt nebiju izcilš vadītājs, bet biju balsts.

Cēsu draudze balsoja, ka man atļauj pārcelties uz Smiltenes draudzi.

Smejos, ka nosūtīja mani misijā uz Smiltēni uz visiem laikiem. Tas notika 2000. gadā. Tad lēnām sākās draudzes attīstība, pieaugums. Tas bija milzīgs Dieva darbs. Vajadzēja intensīvi kalpot, dažkārt abās dievkalpojuma daļās.

Kad Smiltēnes draudzē kalpot atgriezās Ārijs Glāzers, 2007. gadā tika iegādāts dievnamš, tieši pirms krīzes. Ar Draudžu savienības atbalstu tika nopirkta ēka un gada laikā draudze to izbūvēja.

Sākās krīze, sabruka mans uzņēmums, daudz ko zaudēju, daudz kam gāju cauri, pielāvu kļūdas, bet Debestēvs kārtoja, ka paliku draudzē. Esmu Smiltēnē jau 20 gadus, visu šo laiku kalpoju par draudzes vecāko. Tajā laikā cilvēki domāja, ka man nevajadzētu kalpot, bet Dievs deva visiem pacietību un problēmas apklāja. Es paliku. Pateicība Dievam!

Arī 2000. gadā gāju cauri zināmai krīzei, jutu, ka mani velk pasaulē. Bija grūti to izprast, Debestēvs deva citas iespējas. Draudzi nekad neesmu gribējis pamest, vienmēr bija vēlme būt sabatā dievnamā. Pasaule mani vilināja, domāju – skriešu un darišu, bet tas nebija īstais ceļš. Paldies Dievam, ka Viņš mani no tā visa izvilka.

2017. gadā iestājās reāls manas atgriešanās posms. Biju draudzē visu laiku, bet tajā pašā laikā it kā pazudis. Šajā gadā sākās nopietnas pārmaiņas. Bija pārdomas, ka tālāk vairs nevaru dzīvot, netieku ar sevi galā, zaudēju garīgās cīņas. Apzinājos savu draudzes vecākā atbildību, ka cilvēki, draudzes locekļi uz mani skatās. Bet ļaunais tieši uzbrūk vecākajiem, jo viņiem uzticēts tik daudz. Darbojos bez dedzības, bet tad, 2017. gadā, Dievs deva uzvaru caur veselības principiem un Bībeli, Praviešu Garu. Lasīju daudz, katru dienu. Gandrīz piespiedu sevi to darīt. Jo tuvāk nācu Kristum, jo vieglāk bija atteikties no grēka. Piedzīvoju, ka lūdzu un nāk uzvaras. Jo tuvāk nākam Kristum, jo grēks pats pazūd. Palīdzēja Pāvela Goijas seminārs un tur dzirdētais. Kad tuvojies Kristum, Dievs dod visu. Arī ikdienas vajadzībās. Mateja 6:33 teikts: “Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas.” Esmu to iemācījies. Senāk aizņēmos un zaudēju, Dievs mācīja, ka Viņš visu iedos. Svarīga ir sirds

pazemība. Bieži, ja viss notiek labi, piemirstam pateikties. Ir kārdinājums pierakstīt nopelnus sev. Kā Hiskijam. Tā ir mācība. Acu priekšā un dzīves centrā jātur tikai Kristus. Bez Dieva neko nevar, pat mazākās lietas.

Kādu Tu saredzi draudzes vecākā vietu šajā laikā Latvijas draudzēs?

Esmu pateicīgs, ka Ārijs Glāzers izveidoja draudzē mīlestības un vienotības gaisotni. Tas nekas, ka manā dzīvē bija *bardaks*, Dievs vēlējās mani glābt, ne iznīcināt. Kā Jesajas 42:3 “Telūzušu niedri viņš nenolauzīs, un kvēlojošu degli viņš neizdzēsīs.” Svarīgi ir cilvēku izcelt, ne nogremdēt. Draudzes vecākais veido attiecības ar draudzi un mācītāju, savā veidā esi kā starpnieks, ir jāizprot draudze, draudzes problēmas, tas viss jāpanes pazemībā, pret jaunajiem, vecākajiem draudzes locekļiem. Garīgajā izaugsmē pastāv sava veida pakāpieni, un kāpšanas temps katram ir dažāds, katra dzīve iet citā ritmā, cilvēki ir jāsaprot. Arī mācītāji mēdz būt dažādi. Savulaik visus jaunos, kas sāka kalpot, sūtīja caur Smiltēni. Esmu bijis draudzes vecākais tad, kad kalpoja Agris Bērziņš, Guntis Bukalders, Edgars Zaikovskis. Kristus centās saprasties ar citiem, nevis viņus nosodīt. Jāskatās, kā virzīt cilvēku tuvāk Kristum. Tas viss atrodams Bībelē. Ja šķiet par sarežģītu, lasi vai klausies “Laikmetu ilgas”. Es vispirms izlasīju, bet tagad klausos audio – katru dienu ceļā uz darbu, dažreiz pat vairākas nodaļas. Tur viss tik labi izstāstīts. Arī, kāda bija Kristus attieksme, piemēram, pret Jūdu. Kristus zināja, kāds viņš ir, bet nekad viņam neteica: “Tu esi zaglis.” Mums nekas cits neatliek, kā sekot Kristus piemēram, mums tāpat jāizturas pret draudzi. Neesmu augstāks vai tālāks, esam ar draudzi viena komanda.

Vai esi jutis draudzes, mācītāja, LDS atbalstu, vai varbūt būtu vēlējies, kaut tā būtu vairāk?

Varbūt vajadzēja vairāk, bet, ja paši strādājam, ja draudzē visi darbojas, tad pārejās lietas var sarunāt. Īsti neesmu saskāries ar lielām vajadzībām, Dievs ir gādājis. Arī, kad tika pārbūvēts draudzes nams. Dievs to gribēja, deva iespējas un darija. Ar semināriem ir palīdzēts. Vairāk jāstrādā pašiem. Ja paši

darīsim, Dievs dos iespējas. Ja tikai runā, tad nekas nenotiek, ja darām, varbūt kādreiz kļūdāties, bet darbs ar Dieva palīdzību iet uz priekšu. Lūdzam viens par otru, mudinu, lai vajadzību, problēmu gadījumā zvana man, kopīgi lūgšim. Tas vienmēr ir darbojies. Un tas ir tikai Dieva nopelns, Viņa darbs.

Ko vēlies teikt saviem kolēģiem – citu draudžu vecākajiem, draudzes locekļiem?

Jāraugās tikai uz Kristu! Ja raugāties uz Viņu un darām tāpat, tad izpildām uzdevumu, kuru Viņš mums ir devis. Tas jāizlūdz no Dieva, visa pamatā jābūt īstai mīlestībai. Tas viss attiecas uz ikvienu no mums, uz ikkatru draudzes locekli. Mēs draudzē cenšamies pavadīt kopā laiku arī nedēļas gaitā, tas ļoti saliedē draudzi, lai nav tikai tikšanās vienu reizi nedēļā.

Raivis Kaspars, **RĪGAS 7. DRAUDZE**

Pastāsti, lūdzu, dažos vārdos par sevi!

Esmu laimīgi precējies un kopā ar sievu rūpējos par trim meitām. Mana ikdiena ir saistīta ar celtniecību – būvējam jaunas mājas un veicam arī pārbūves. Esmu uzņēmuma vadītājs, līdz ar to ir jā rūpējas par darbiniekiem un jāorganizē darba process, lai gala rezultāts būtu labs.

Kāds ir bijis Tavš ceļš uz draudzes vecākā amatu?

Draudzē esmu jau no bērnības, un draudzes aktivitātes esmu izgājis caur vairākiem posmiem. Pēc dabas esmu diezgan kluss, bet, neskatoties uz to, savā dzimtajā draudzē Talsos esmu bijis gan jauniešu vadītājs, gan sabatskolas skolotājs. Apprecējos un atnācu uz Rīgas 7. draudzi. Pamazām sāku iejusties. Sākumā kalpoju kā sabatskolas vadītājs, tad vecākā draudzkopja palīgs, vēl pēc kāda laika – draudzkopju vadītājs. Kad nāca

aicinājums kļūt par draudzes vecāko, apzinājos, ka neesmu tam gatavs un mazliet baidījos, vai spēšu pildīt šo atbildīgo pienākumu. Uzticējos Dievam, ka Viņš var būt mans palīgs un padomdevējs, un, ja draudze vēlas, ka man ir jākalpo, tad tā ir Dieva griba. Pēc rakstura esmu tāds cilvēks, ka man ir grūti atteikt, ja kāds ko lūdz darīt.

Kādu Tu saredzi draudzes vecākā vietu šajā laikā Latvijas draudzēs?

Izaicinājumi mums ir katru dienu gan ikdienā, gan arī draudzē, jo tā sastāv no cilvēkiem, kuriem ir atšķirīga gaume, temperaments un vajadzības. Vienlaicīgi draudzes locekļus ir jāspēj gan uzklaut, gan arī censties tos iesaistīt kalpošanā. Draudze labi darbosies, ja tā būs kā ģimene, kur viens par otru rūpējas un domā.

Vai esi jutis draudzes, mācītāja, LDS atbalstu, vai varbūt būtu vēlēties, kaut tā būtu vairāk?

Draudzes vecākajam lēmumus nevajag pieņemt vienam, jo ir taču draudzes padome, mācītājs, kas kopīgi lemj par draudzes tālāku virzību. Darbojoties kopā, ir iespējams paveikt lielas lietas Dieva darbā.

Draudzes vecākā uzdevums šajā laikā ir plašs, jo ir jārūpējas gan par saimnieciskajiem jautājumiem, gan par draudzes garīgo izaugsmi. Vēlos mudināt, lai draudzes locekļi un mēs ikviens vairāk pārdomājam Kristus uzdevumu sekot Viņam un kalpot citu labā. Šodien adventistu draudžu mācītājiem pārsvarā ir uzticētas vairākas draudzes, un arī 7. draudzē mūsu mācītājs nav sastopams katru sabatu, tāpēc ir vairāk jādomā, kā draudze varētu pilnvērtīgāk kalpot sabiedrībai.

Ko vēlies teikt saviem kolēģiem – citu draudžu vecākajiem, draudzes locekļiem?

Vēlos aicināt draudzes vecākos rūpēties par to, lai draudzēs skaidrs Dieva Vārds un tiek pēģināta Bībele. Ja cilvēki būs nodevušies Kristum, tad Svētais Gars darbosies pie viņu sirds un notiks pozitīvas izmaiņas gan katra personīgajā, gan draudzes dzīvē.

Zigurds Jevītis, **JĒKABPILS DRAUDZE**

Pastāsti, lūdzu, dažos vārdos par sevi!

Šobrīd esmu pensionārs, kurš pieskata māj-saimniecību.

Kāds ir bijis Tavs ceļš uz draudzes vecākā amatu?

Adventistu draudzē esmu jau trešajā paaudzē. Šo ilgo gadu laikā esmu bijis dažādos draudzes amatos. Pirmo reizi par draudzes vecāko mani ievēlēja pirms 30 gadiem. Tad 10 gadus pavadīju ārzemēs un, kad atgriezās, atkal tiku aicināts kalpot, bet toreiz atteicos, jo nedzīvoju tajā reģionā, bet, kad atkal tiku aicināts, tad vairs neatteicu.

Kādu Tu saredzi draudzes vecākā vietu Latvijas draudzēs?

Draudzē izaicinājumi ir vienmēr, bet tie ir jārisina. Draudzes dzīvē šodien ir ļoti nopietns laiks.

Vai esi jutis draudzes, mācītāja, LDS atbalstu, vai varbūt būtu vēlēties, kaut tā būtu vairāk?

No LDS tiekam uzklaut, un vajadzības brīžos esam atbalstīti.

Ko vēlies teikt saviem kolēģiem – citu draudžu vecākajiem, draudzes locekļiem?

Novēlu visiem Dieva svētības Rakstu pētīšanā, jo Kristus atnākšana ir ļoti tuvu. "Redzi, Es nāku drīz un Mana alga līdž ar Mani atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem." (Atkl. 22:12)

Vitālijs Mačņevs, **RĒZEKNES DRAUDZE**

Pastāsti, lūdzu, īsumā par sevi.

Man ir 49 gadi. Esmu piecu brīnišķīgu bērnu tēvs. Šobrīd esmu neatkarīgais partneris kompānijā *Herbalife Nutrition* un vadu Veselīga dzīves veida klubu.

Kāds ir bijis Tavs ceļš uz draudzes vecākā amatu?

Ar Dievu iepazīnos 1992. gadā, bet 1993. gadā noslēdzu ar Viņu

derību un kļuva par draudzes locekli. Pusgadu darbojos kā kolportieris. Kalpošanas sākumā kalpoju par Jauniešu vadītāju, vēlāk – par bērnu sabatskolas skolotāju, sabatskolas skolotāju, esmu bijis gan Misijas nodaļas vadītājs, gan Ģimeņu kalpošanas nodaļas vadītājs, vecākais diakons un apmeklējumu diakons.

Šobrīd līdžas draudzes vecākā pienākumiem esmu arī Vakarēdiena diakons, skolotājs pusaudžu sabatskolas grupai un dežurantu vadītājs.

Kādu Tu saredzi draudzes vecākā vietu Latvijas draudzēs?

Mans redzējums par draudzes vecākā kalpošanu ir tāds, ka tai vispirms ir jābūt balstītai uz mīlestību. Tas ir tāpat kā ģimenē. Vecākiem dažreiz nākas bērnus sodīt un disciplinēt, bet tas tiek darīts aiz mīlestības, lai palīdzētu savam bērnam. Tāpat arī draudzes vecākajam ir jābūt stingram savā pārliecībā, lai tā nebūtu akla mīlestība, t.i., visatļautība.

Vai esi jutis draudzes, mācītāja, LDS atbalstu, vai varbūt būtu vēlēties, kaut tā būtu vairāk?

Vēlos teikt lielu paldies par semināriem, kuri pēdējos gados tiek rīkoti draudzes vecākajiem! Tie patiešām ir ļoti vērtīgi, daudz tajos iegūstu.

Ko vēlies teikt saviem kolēģiem – citu draudžu vecākajiem, draudzes locekļiem?

Ja draudze ir uzticējusi būt sargātājam, tad arī atbildībai ir jābūt uzdevumu augstums. Saistībā ar to es novēlētu gan draudzes vecākajiem, gan katram draudzes loceklim: dariet no sirds to darbu, ko Dievs jums ir uzticējis, neatkarīgi no tā, ar ko šis darbs ir saistīts. Vai tas ir darbs pasaulē, vai darbs draudzē. Mēs ģimenē vienmēr lūdzam: "Dārgais Dievs! Dod gudrību un spēku būt par cienīgu piemēru visur, lai kur mēs arī atrastos!"

SABATSKOLAS SKOLOTĀJS KĀ PRIEKŠZĪME¹

Mūsu mērķis ir atklāt Kristu. Ar vārdiem vien ir par maz. Skolotājam ir jābūt tādām, kurš var sacīt: “Tāds bija Kristus.” Laipnība, pieklājība, simpātija un mīlestība gūst uzticību.

Vairāk smaidiet! Ja arī jūsu sirdis ir skumjas, bet neparādiēt to sejas. Lai uz sejas atspīd saules stari no mīlošas un pateicīgas sirds. Atlaidies no savas dzelzainās cieņas, piemērojies klātesošo vajadzībām un dari sevi viņiem mīlu. Tev jāamanto viņu labvēlību, ja gribi viņu sirdīs iespiest reliģijas patiesības.

Esi tāds, kādiem ir jātop sabatskolas dalībniekiem. Skolēni nepaceļas augstāk par savu skolotāju. Nekad nevajadzētu aizmirst, ka skolotājam jābūt tādām, kādus viņš vēlas padarīt sabatskolas dalībniekus. Vārdos un raksturā skolotājiem ir jābūt tādiem, kādus tie vēlas redzēt sabatskolas dalībniekus.

Slikta priekšzīme liecība: “Tavi bērni ir redzējuši tavu slikto priekšzīmi. Tu esi paļājis un pārmetis, un mājās izrādījis nesavaldīgu garu, bet tanī pašā laikā turējis galda lūgšanu, apmeklējis sapulces un liecinājis par patiesību. Šāda rīcība ir pamudinājusi tavos bērnos nicināšanu pret tevi un patiesību, kuru tu apliecini.” Citējot no E. Vaitas “Liecībām draudzei” 2. sēj., 86. lpp.

Kādēļ Svētie Raksti neatstāj iespaidu? “Svēto Rakstu mācības neatstāj lielāku iespaidu uz jaunatni tāpēc, ka daudzi vecāki un skolotāji apliecina, ka viņi tic Dieva vārdam, kamēr viņu dzīve noliedz tā spēku. Laiku pa laikam panāk, ka jaunatne izjūt Dieva vārda spēku. Viņi redz, cik dārga ir Kristus mīlestība. Viņi redz Kristus rakstura skaistumu, redz Viņa kalpošanā nodotās svētītās dzīves iespējas. Bet uz otru pusi viņi redz to dzīves, kas teicās cienām Dieva likumus.” “Audzināšana”, 267. lpp.

“Skolotājs nevar iemantot savu skolēnu cienību citādi, kā parādot savā paša raksturā pamatlikumus, kurus viņš cenšas tiem iemācīt. Tikai tad, kad viņš to dara savā ikdienas satiksmē ar tiem, viņš var iegūt labu un paliekošu iespaidu.” “Audzināšana”, 285. lpp.

Skolotāja zināšanas vien nespēj panākt pārmaiņas: “Lai cik lielas būtu viņa zināšanas zinātniskā laukā, cik spožas viņa īpašības citādā ziņā, tad tomēr, ja viņš neiegūs savu skolnieku cieņu un uzticību, viņa pūles būs veltīgas.” “Audzināšana”, 286. lpp.

Sabatskolas dalībnieki vēro: kā tu runā par Dieva Vārdu, par mācītāju, par citiem. Vēro, kā tu sēdi sapulcē, lasi Bībeli, sarunāties ar savas ģimenes locekļiem un ar ticības biedriem.

Skolotājs nevar iemantot savu skolēnu cienību citādi, kā parādot savā paša raksturā pamatlikumus, kurus viņš cenšas tiem iemācīt. Tikai tad, kad viņš to dara savā ikdienas satiksmē ar tiem, viņš var iegūt labu un paliekošu iespaidu.

Paviršas sabatskolas ir nelaime. Sabatskolas skolotājiem ir jāar dziļāk. Pie sava darba viņiem vajag vairāk domāt un grūtāk strādāt. Tiem ir jātop par pamatīgākiem Bībeles pētniekiem un jāamanto dziļāki reliģiski piedzīvojumi, lai zinātu, kā vadīt sabatskolu pēc Kunga prāta un vest tās dalībniekus pie Kristus. Šī darba nozare klibo, tādēļ ka trūkst spējīgu un saprātīgu darbinieku, kuri sajūt atbildību Dieva priekšā par savu spēku izmantošanu, ne sevis izcelšanai, ne iznīcīgam godam, bet darba darīšanai.

Mācītājs Ernests Klotiņš
(1905-1995),

nepublicēts materiāls,
gads nav zināms

¹ Rakstā saglabāta oriģināla izteiksme un stils.

KO DARA DRAUDZES VECĀKIE?

Draudzes vecākajiem vietējā draudzē ir ļoti svarīga loma. Mācītāji mainās, tie nāk un iet, bet draudzes vecākie draudzē paliek. Viņi ir vietējās draudzes patrioti – cilvēki, kuri pazīst visus vietējās draudzes locekļus, daudzus ir apmeklējuši, zina draudzes locekļu dzīves stāstus un vietējos apstākļus. Tādēļ draudzes vecākie ir svarīgi padomdevēji vietējās draudzes mācītājam.

Ļoti ieteicams, ka draudzes vecākie vismaz reizi nedēļā sazinātos ar mācītāju un apspriestos par vietējās draudzes aktualitātēm un priekšā stāvošo dievkalpojumu. Vēl jo vairāk tas ir svarīgi, jo mācītājiem ir divas, trīs draudzes, tādēļ mācītājs nevar būt vietējā draudzē katru sabatu. Arī mācītājam ir svarīgi šie kontakti ar vietējās draudzes vecāko, jo mācītājs var padalīties ar savām zināšanām, pieredzi un iedrošināt vietējās draudzes vecāko, kad viņš gatavo svētrunu mācītāja prombūtnes laikā. Ja ir nepieciešams, mācītājs kopā ar draudzes vecāko var kopā lūgt Dievu, lūgšanā pieminot vietējās draudzes vajadzības.

Vietējās draudzes mācītāja un draudzes vecākā ciešā sadarbība draudzes lietās ir nepieciešama, lai draudze varētu sekmīgi darboties un funkcionēt. Draudzes vecākie var ne tikai novadīt dievkalpojuma svētrunu mācītāja prombūtnes laikā, bet arī, nepieciešamības gadījumā, veikt bērnu izvadišanu. Par vietējās draudzes dievkalpojumiem atbildīgs ir ne tikai vietējās draudzes mācītājs, bet, sadarbībā ar šo mācītāju, arī vietējās draudzes vecākais. Ar vietējās draudzes iesvētīta mācītāja pilnvarām draudzes vecākais var novadīt arī vietējās draudzes padomes sanāksmi vai novadīt draudzes stundu. Kristīt vietējās draudzes vecākais var ar vietējās draudžu savienības biskapa dotajām pilnvarām.

Vietējās draudzes vecākais savā draudzē var būt arī sabatskolas skolotājs, draudzkopis, namturis, draudzes saimnieks, kārtībnieks pie durvīm, mūziķis, kā arī Bībeles stundu pasniedzējs. Šī pēdējā nosauktā nodarbošanās ir ārkārtīgi svētīga. Protams, Bībeles stundas var pasniegt arī mācītājs, un daudzi mācītāji to dara. Taču paša personiskās garīgās izaugsmes labā Bībeles stundu pasniegšanu kādai personai var uzņemties arī vietējās draudzes vecākais. Sarunājoties ar cilvēkiem ārpus draudzes, liecinot un apmācot tos, draudzes vecākais iegūs sev tādas praktiskās iemaņas, kādas neviens cits viņam iedot nevar. Pasniedzot Bībeles stundas, draudzes vecākais iegūs garīgo līdzsvaru pēc fiziskā ikdienas darba, kā arī ticības prieku, kurš ir vērtīgāks par naudu.

Draudzes vecākos būtu ieteicams nemainīt pat arī tad, ja tie savos posteņos ir daudzus gadus, ja nu vienīgi pastāv kāds svarīgs iemesls, kādēļ mainīti būtu jānotiek. Stabils vietējās draudzes vecākais ienes stabilitāti draudzē. Viņš top par vietējās draudzes seju. Varbūt paši draudzes vecākie to neizjūt, bet vietējās draudzes locekļi sava draudzes vecākā klātbūtni uztver tikpat nozīmīgi kā paša mācītāja klātbūtni. Arī vietējās draudzes mācītājs izjūt stabilitāti, kad dievkalpojumā ir klātesošs vietējās draudzes vecākais. Draudzes vecākais ar savu klātbūtni vien ienes svarīgu piepildījuma efektu, lai gan sarunās ar pašiem draudzes vecākiem viņi pazemīgi šo lomu atvēlē mācītājiem. Tomēr es te spriežu pēc savām izjūtām un pieredzes vairākās Latvijas adventistu draudzēs – draudzes vecākajam pilnīgi pietiekami ir būt tikai klātesošam, lai tas draudzes sapulcē ienestu zināmu piepildījuma sajūtu. Lai gan tas ir atkarīgs no pašas šīs draudzes iekšējās situācijas.

Kad gadās konfliktu situācijas, arī draudzes vecākajiem nākas būt iesaistītiem, un var veidoties zināmas attieksmes. Tādēļ ir svarīgi, lai starp vietējās draudzes mācītāju un draudzes vecāko pastāvētu cieņas pilnas attiecības un viņi darbotos saskaņoti viens ar otru.

Draudzes ļoti cieš, ja starp vietējās draudzes mācītāju un draudzes vecāko uzrodas nesaskaņu ēnas. Tas ienes ļoti nospiedošu atmosfēru visā draudzē. Tādēļ vēlam, lai mācītājs un draudzes vecākais radušās domstarpības censtos mierīgā veidā izlīdzināt pirms dievkalpojuma un spētu viens otram pielāgoties.

Mācītāja un draudzes vecākā tandēms labvēlīgi ietekmē arī draudzes padomes darbību. Viņi abi izstrādā plānus, kuri tiek apskatīti padomē, meklējot risinājumus. Kopīgi viņi veido draudzes sapulču un pasākumu plānus. Pieredzējis un brieduma gados esošs draudzes vecākais ir lielisks atspazds gados jaunam mācītājam. Jauns un tikko kā ievēlēts draudzes vecākais var ļoti daudz mācīties no gados pieredzējušā mācītāja. Vienaudži var mācīties viens no otra, un, kas ir svarīgi, arī mācītājs var mācīties no vietējās draudzes vecākā, jo visiem jau nav vienādu dāvanu. Atceros vienā draudzē bija draudzes vecākais ar ļoti izteiktu draudzkopja dāvanu. Tad mēs kopā ar viņu devāmies draudzes locekļu apmeklējumos un spējām paveikt daudz laba. Kad šāda sadarbība notiek vietējā draudzē starp mācītāju un draudzes vecāko, draudze gūst svētības.

*Andris Pešelis, mācītājs,
LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs*

COVID-19 UN DABAS ĀRSTNIECĪBAS LĪDZEKĻI

Jau kādu laiku mūsu ģimene saņem dažādus jautājumus saistībā ar jauno vīrusu, bet visbiežāk cilvēki jautā: **vai ir iespējams pretoties Covid-19 ar vienkāršiem dabas dziedniecības līdzekļiem un, ja ir, kādā veidā?**

Atbilde parasti skan šādi: konkrētajā situācijā, sastopoties ar jauno vīrusu, ir ļoti daudz nezināmā. Vēl ir jāpaiet laikam, lai zinātniski pamatotu dabas līdzekļu lomu cīņā pret šo vīrusu, bet mēs varam darīt to, ko Dievs ir jau atklājis, un sekot aicinājumam pārdomāt sava dzīvesveida paradumus kā vēl nekad agrāk. Stiprināsim Dieva dāvēto aizsargsistēmu – imunitāti!

Ko darīt, ja piedzīvojam vīrusa izraisītos simptomus?

1. HIDROTERAPIJA.

Izjutot pirmos slimības simptomus, nekavējoties uzsāciet imunitātes aktivizēšanu, lietojot kādu no hidroterapijas metodēm (kontrastduša, karstā kāju vanna, pirts).

2. TŪLĪTĒJA ŠKIDRUMA UZŅĒMŠANA.

Pēc hidroterapijas lietošanas neaizmirstiet izdzert vismaz 2 glāzes ūdens.

3. ATPŪTA.

Dodieties "atpūtas" režīmā un tādā dzīvojiet vēl 2-3 dienas pēc drudža izžušanas. Šāda metode spāņu gripas laikā izglāba daudzu cilvēku dzīvības, samazināja saslimšanu skaitu ar pneimoniju un pasargāja no citām gripas izraisītām komplikācijām. (Elliott LE. The Value of Sanitarium Treatment in Respiratory Diseases. Life & Health. 1919 May 1; 34(5):103-4)

4. KARSTĀS UN AUKSTĀS KOMPRESSES.

Lietojiet karstās un aukstās kompreses.

5. REGULĀRA ŠKIDRUMA UZŅĒMŠANA.

Lietojiet tīru ūdeni un zāļu tējas, lai pasargātu organismu no dehidrācijas un tādējādi veicinātu svīšanas procesu, kura rezultātā organisms izvada toksīnus un pat dažus vīrusus (Ding Y, et al. Organ distribution of severe acute respiratory syndrome (SARS) associated coronavirus (SARS-CoV) in SARS patients: implications for pathogenesis and virus transmission pathways. J Pathol. 2004 Jun;203(2):622-30.)

6. SĪPOLU KOMPRESSES.

Vakarā pirms došanās gulēt izmantojiet sautējošo sīpolu kompresi. Sablendējiet ½ svaiga sīpola, pievienojot nelielu ūdens, lai veidotu šķidra pasta. Paņemiet papīra dvieli, pārlokiet to uz pusēm un vidū iesmērējiet sīpola pastu. Uzlieciet kompresi krūšu rajonā. Pāri pārliciet plēvi un nostipriniet (piem., uzvelciet cieši pieguļošu T kreklu). Vīrs T-krekla uzvelciet vēl kādu dabīga materiāla džemperu. Ja jūtaties labi, varat tā gulēt visu nakti. No rīta noņemiet kompresi un apmazgājieties.

7. AUGU MAISIĶUMS IMUNITĀTEI.

Nepieciešamības gadījumā varat pagatavot "dabīgo penicilīnu".

Sastāvdaļas:

- 1 greipfrūts;
- 1 apelsīns;
- 2 citroni;
- 3 palielas ķiploka daiviņas;
- 1 neliels sīpols;
- 3 pilieni piparmētru ēteriskās eļļas.

Pagatavošana: nomizojiet augļus un dārzeņus, salieciet visu blenderī un pievienojiet nelielu ūdens – tik daudz, lai saturs tiktu sasmalcināts šķidrā masā. Pēc vēlēšanās pakāpeniski var pievienot vairāk ūdens. Kad viss ir kārtīgi sablendēts, kā pēdējo pievieno piparmētru ēterisko eļļu.

Lietošana: pieaugušajiem 1 gl. dienā, bērniem – ½ gl. dienā. Šis apjoms tiek lietots dienas laikā pa ēdamkarotei. Uzglabā ledusskapī, pirms lietošanas uzsilda ūdens peldē.

8. SIMPTOMU MAZINĀŠANA.

Primāri mēģiniet simptomus (iesnas, klepu, paaugstinātu temperatūru utt.) mazināt ar dabas ārstniecības līdzekļiem.

9. ĢIMENES ĀRSTA KONSULTĀCIJAS.

Saskaņojiet savas ārstēšanās metodes ar ģimenes ārstu.

10. PATEICĪGA UN PRIECĪGA SIRDIS.

Meklējiet pateicības un prieka iemeslus, jo "Priecīga sirds dziedina vainas, bet sagrauzts gars izkaltē kaulus." (Salamana pamācības 17:22)

DZIEDINOŠĀ PATEICĪBA

Pateicība Dievam,

- kurš rūpējas un gādā par mums arī caur Latvijas valsts vadītāju "rokām", sniedzams dažādus piesardzības ieteikumus (mazgāt un dezinficēt rokas, ievērot 2 metru distanci, neaizskart acis, degunu un muti, šķaudīt, ievērojot higiēnas noteikumus, informēt ģimenes ārstu par konkrēto simptomu parādīšanos, lūgt medicīniskā palīdzību);
- kurš rūpējas un ārstē mūs caur pašai dziedīgo medicīnu "rokām";
- kurš rūpējas un ārstē mūs caur veselīga dzīvesveida principu ievērošanu ikdienā (veselīgs uzturs, kustības, tīrs ūdens, saules gaisma, mērenība un atturība no sliktajām lietām, svaigs gaiss, pietiekama atpūta un uzticība Dievam);
- kurš rūpējas par mūsu dabīgo aizsardzības mehānismu organismā – imunitāti un stiprina to arī caur vienkāršajiem dabas dziedniecības līdzekļiem.

MIERA MEKLĒJUMI KRĪZĒ UN IKDIENĀ

Mēs apzināmies, ka spēja pasargāt pieder mūsu Dievam.

"Kas dzīvo Visuauģstākā patvērumā un mīt Visuvarēnā ēnā, tas saka uz To Kungu: "Mans patvērums un mana pils, mans Dievs, uz ko es palaujos!" Jo Viņš tevi glābj kā

putnu no ķērēja cilpas, pasargā no
iznīcinātāja mēra. Viņš tevi sedz ar
Saviem spārniem, zem Viņa spārniem
tu esi paglābts; Viņa patiesība ir tavš
vairogs un bruņas. Tu nebisties nakts
briesmu, nedz arī bultu, kas dienu
skraida, nedz mēra, kas tumsā lien,
nedz sērgu, kas pusdienā nomaitā. (...) Nēkads ļaunums tev nenotiks, nedz
kāda nediena tuvosies tavai teltij,
jo Viņš sūtīs tev Savus eņģeļus tevi
pasargāt visos tavos ceļos. Viņi tevi uz
rokām nesīs, lai tava kāja nepieduras
pie akmens. (...) "Tādēļ, ka viņš Man
stipri pieķēries, Es viņu izglābšu;
Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst
Manu Vārdu. Kad viņš Mani piesauks,
tad Es viņu paklausīšu; Es viņam
esmu klāt bēdās, Es viņu izraušu no
tām un celšu godā. Es viņam došu
ilgu mūžu un parādīšu viņam Savu
pestīšanu!" (91. Psalmi)

**Mēs vēlamies savu dzīvi uzticēt
Viņa vadībai, jo tā būs vislabākā.**

Ticīgie ebreju jaunekļi senatnē
teica: "Mūsu Dievs, ko mēs godājam,
var mūs izglābt ..., un Viņš mūs izglābs
.. Bet, ja Viņš to arī nedarītu, .."
(Daniēla 3:17-18), mēs gribam palikt

uzticīgi un pielūgt vienīgi patieso
Dievu. Līdzīgi vēlamies teikt arī mēs
šobrīd, kad pasaulē plosās vīrusa
pandēmija – mēs vēlamies palikt
Tev uzticīgi un nešaubīties par Tavu
mīlestību, jo "Kas mūs šķirs no Kristus
mīlestības? Vai ciešanas, izbailes,
vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai
zobens? (...) Tāpēc es esmu pārliecināts,
ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne
varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne
spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita
kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no
Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū
Jēzū, mūsu Kungā!" (Romiešiem
8:35.,38-39).

**Mēs apzināmies arī to, ka spēja
izārstēt, ja tas būs nepieciešams –
pieder mūsu Radītājam, Kurš zina
visu par mums.**

"Pirms Es tevi radīju mātes
miesās, Es tevi jau pazīnu, un, pirms
tu piedzimi no mātes miesām, Es
tevi svētīju un tevi izredzēju (...)"
(Jeremijas 1:5) "Dziedini mani, ak,
Kungs, tad es būšu izdziedināts; palidzi
man, tad ir palīdzēts! Jo Tu esi mana
slava." (Jeremijas 17:14)

LŪGŠANA

Tā ir mūsu lūgšana, lai jūs šajā
laikā saglabātu labu veselību:

Dārgais Debesu Tēvs, no sirds
pateicamies, ka varam Tevi pazīt
kā mūsu Radītāju, Pestītāju un
Uzturētāju! Tu esi mūs sargājis un
vadījis līdz šai dienai! Tik bagātīgi
esam baudījuši Tavas svētības zemē,
kuru Esi mums dāvājis! Un tagad,
kad sastopamies ar šo jauno vīrusu
un pašiem nav spēka tam pretoties,
Esi mums žēlīgs. Palidzi nebāloties,
bet savu skatu vērst uz Tevi, jo no
Tevis nāk palīdzība īstā laikā un Tu
esi spēks mūsu nespēkā! Māci mums
iežēloties par saviem tuvākajiem
un istenojot Tevis doto "zelta"
likumu vairāk kā jebkad iepriekš
– "Tad nu visu, ko jūs gribat, lai
cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs
viņiem." (Mateja 7:12)

Paldies, ka Tu mūs mīli ar
nebeidzamu mīlestību un ka uzklausi
mūsu lūgšanu, ko Tev lūdzam Jēzus
vārdā! Āmen!

Agris un Baiba Bērziņi,
Veselības kalpošanas nodaļa

LIECĪBA

SENIORU NAMS "ZILAISKALNS"

Pēdējā pietura pirms Mājām! Ar
Debesu Tēva gādību esmu nonākusi
senioru namā "Zilaiskalns". Gribējās
rakstīt, ka šeit ir gandrīz kā Debesīs,
bet vai mēs to zinām? Būs tā, ka
to nebūs redzējušas mūsu acis,
dzirdējušas ausis un neviena cilvēka
prātā tas nav nācis. Dieva namā viss
ir pilnīgs.

Pirmie iespaidi ir, ka visi šeit kā
viena saime. Mīļi, sirsnīgi, iejūtīgi un
cits par citu arī rūpējas. Rūpējas arī
no iemītniekiem tie, kas spēj savas
veselības un garīgā brieduma aicināti.
Esam brāļi un māsas Kristū Jēzū. Tā
ir ticība darbībā, pat ja arī kāds sevi
par kristieti nesauc, tad darbs un
savstarpējā sadarbība par to liecina.

Citādi ir ar senioriem. Īsta bēdu
leja. Šeit nav nekāds kūrorts, uz kuru
brauc veseli cilvēki, lai atgūtu spēku.
Cik traģiski ir šo cilvēku likteņi,
ciešanu pilnas viņu dienas un nakts!
Apkārtējiem tā ir Jēzus Kristus skola,
kurā ir svarīgi, cik ļoti mēs spējam

vai nespējam būt iejūtīgi un iecietīgi
pret tiem, kas nav tādi, kā mēs tos
iedomājamies. Vai mums izdodas
viņus stiprināt arī garīgi? Jā. Ar
lūgšanām noteikti. Ne mazāk svarīgi
ir skatīties uz cietējiem ar Pestītāja
acīm. Dieva Vārds mums māca par
Viņa žēlastību. Ījaba grāmatā 36:15
ir teikts: "Cietējus turpreti Viņš tieši
izglābj viņu ciešanu dēļ un atver viņu
ausis kā atbildību par viņu ciešanām."

Man savukārt ir lūgums visiem,
kas lasīs šīs pateicības rindas Dievam
un cilvēkiem, – lūgums aizlūgt arī
par šo senioru namu, kas ir kristiešu
cietoksnis pasaulīgo cilvēku un
ienaidnieka ielenkumā. Lūgsim visi
sabatā par šī nama saimnieci Sarmīti
Lauberti, mūsu māsu Jēzū Kristū, un
par Vitāliju Prihodko, Jēzus Kristus
mācekli, un par visu draudzīgo un
čaklo kolektīvu, kuri par mums
rūpējas dienu un nakti! Arī ar
lūgšanām.

Vēl mazliet par sevi. Jau pagājušas
divas nedēļas, un esmu iejutusies
jaunās dzīves ritmā. Neliela liecība
par to, kas mainījies – vienas dienas
laikā kļuva par veģetārieti, un man
tas patīk! Arī dienas režīms man bija

aplam greizs, jo gulēt gāju trijos no
rīta. Tagad bez pūlēm un ar prieku
ceļos septiņos no rīta.

Paldies Dievam par Viņa plānu
manā dzīvē, ka esmu šajā vietā un
kopā ar Viņa izvēlētiem cilvēkiem.
Lai Dievs mūs pasargā no garīgām
un fiziskām briesmām! Ik dienas lai
Jēzus Kristus ir mūsu patvērums un
glābšanas klints!

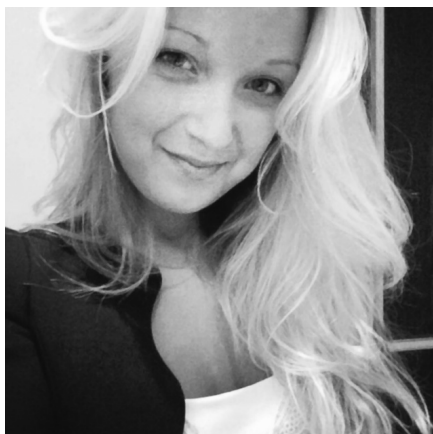
Astrīda Elstiņa, Ogres draudze

DIEVS IR UZTICAMS

*Kad tu nespēj neko, Viņš spēj visu.
Kad tu jūties pilnībā pievilts,
Viņš ir pilnībā uzticams.
Kad tu esi vājš, Viņš ir spēcīgs.
Kad tu esi visvientuļākais,
Viņš ir īpaši tuvu klāt.
Kad jūties kā vismazākais, atceries,
Viņš ir vislielākais.
Kad jūties bezjēdzīgs,
Viņš gatavo tevi kam vērtīgam.
Kad esi visvairāk pazemots,
Viņš ir visžēlīgākais.
Kad ir tumšs,
Viņš ir vienīgā Gaisma.
Kad jūties izbījies un neesi drošs,
Viņš ir tava stiprā Klīns.
Kad saki, ka nevari, atceries –
Viņš var!*

(Autors nezināms)

*Tāda tagad ir arī Danītas
Jekimonas pārlicība. Viņa to savā
dzīvē ir piedzīvojusi. Savā stāstā par
Dieva darbiem viņas dzīvē un ticību
Viņa spēkam Danīta dalās ar Jums,
lasītāji!*

Jau kopš mazotnes esmu draudzē. Esmu uzaugusi kristīgā ģimenē. Katru sabata dienu kopā devāmies uz dievnamu, un no tā man ir palikušas siltas bērnības atmiņas. Ļoti spilgti atceros brīžus, kad draudzē, vēl maza būdama, dziedāju kopīgās dziesmas un piedalījos bērnu uzvedumos. Skatoties foto albumus, atmiņā atāust arī pa kādam uztraukuma momentam, kas mēdza pavadīt pirms katra solo priekšnesuma.

DZĪVE DRAUDZĒ, BET TOMĒR BEZ KRISTUS

Pienāca vidusskolas gadi. Lai gan visām skolas draudzenēm bija zināms, ka sestdienās dodos uz draudzi, tāpat reizi pa reizei izskanēja šie pasaulīgie piedāvājumi. Apzinoties, kas ir pareizi, vilinājums pavadīt laiku arī citur mani tomēr nepameta. Likās, ka ar prātu biju pie Dieva, bet ar vienu kāju jau tūlīt pasaulē. Pienāca diena, kad tā vietā, lai kā katru sestdienu dotos uz baznīcu, es tomēr izvēlējos pievienoties draudzenēm. Tam, protams, sekoja arī nākamās reizes. Man šāda veida “balanss” nelikās kā šķērslis attiecībām ar Dievu.

Es turpināju doties uz baznīcu, bet šad tad visu apvienoju, lai tiktu apmierināti abi aicinājumi – būt draudzē, kā arī pagūt uz pasaulīgajām nodarbēm. Šie piedāvājumi šķita tik nevainīgi – “tādi pasākumi taču nebūs katru dienu” vai “būs arī nākamā sestdiena, tad nu es noteikti došos uz baznīcu!”

Vai var būt draudzē, bet nebūt attiecībās ar Dievu? Tajā brīdī, kad pastāvīgi gāju uz dievnamu un piedalījos dievkalpojumos, šķita, ka daru pietiekami, esmu tāda, kā kārtīgam kristietim pienāktos. Izgājusi Bībeles studijas, kopā ar brāli tiku kristīta. Šobrīd atskatoties, tā vien liekas, ka pēc kristībām domāju, ka ar to visa izaugsme apstājās, it kā es būtu sasniegusi kādu “kristietības virsotnes punktu”. Dieva gribas mācīšanās ir nepārtraukta darbība, bet es neizjutu vajadzību ik dienas satikties ar to Kungu. Tās nebija dzīvas attiecības ar Dievu. Tās bija bezpersoniskas un formālas attiecības. Piedzimt kristīgā ģimenē ir svētība, bet man tas bija kā pieradums, kā pašsaprotama lieta. Citādāk nemaz nebija bijis, bet vai es tā pa īstam izjutu vajadzību pēc Dieva? Vai tā bija apzināta vēlme nodot savu dzīvi Tam Kungam, vai tomēr pašsaprotama lieta – atrasties blakus savai ģimenei un plūst pa straumi?

Vai tiešām vairums no mums (kā toreiz es) sestdienu uztver par ko vairāk nekā tikai ierastu dienu, kad pēc modinātāja zvana ar grūtībām atveram acis un prātā nodomājam: “Vēl tikai šodiena, un rīt es beidzot varēšu izgulēties!” Vai tomēr tā ir diena, kad ceļamies ar prieku, lai dotos pēc tā piepildījuma, kādu sniedz tikai šī esamība būt tuvāk Dievam?

Pēc kristībām šķita, ka sātans dara visu, kas viņa spēkos, lai tomēr vairāk tiktu pabarots šis mans pasaulīgais aicinājums, un, kā jau zināms, “cīņā uzvar tas vilks, kurš tiek barots vairāk!” Pabeigusi vidusskolu, es ar pilnu jaudu metos “lielo” dzīvē – uzsāku savas pirmās nopietnās darba attiecības, paralēli arī mācījos. Sākotnēji darbā sarunāju, lai sestdienas man būtu brīvas, bet pēc kāda laika man piedāvāja papildu maiņas, kas nozīmēja arī vairāk ienākumu. Es biju nemitīgā skrējienā, lai nopelnītu iztikai un studijām, kā arī, lai pagātu nokārtot visus nepieciešamos studiju darbus. Visa pasaule griežās tikai ap mani – “Man jāvar! Man jāizdara! Man jāpagūst!” Bieži vien skolā māca: “Viss ir tikai jūsu rokās! Jūs esat tie, kas kontrolē savu dzīvi!” Pēc tāda moto es arī dzīvoju. Jutos pašpietiekama. Šķita, ka visu sasniedzu pati.

Man arī viss sekmējās, un īsā laikā tiku pie paaugstinājuma darbā, kļūstot par galvenā menedžera asistenti, līdz ar to man brīvā laika nebija vispār. Sestdienas tika atstātas novārtā. Šis sātana triks bija nevainojams. Viņš izmantoja katru izdevību, piespēlēja katru iespēju, lai tikai attālinātu mani no Dieva.

Kāds kārtoja apstākļus tā, ka pāris gadus vēlāk manā dzīvē ienāca cilvēks, kuram bija citādāki uzskati par dzīvi. Dievs šim cilvēkam nebija svešs, taču arī ne pārāk tuvs. Tās, iespējams, bija tik pat formālas attiecības, kādas tajā brīdī ar Dievu bija man. Mēs daudz runājām par šo tēmu, un manī radās interese uzzināt, kam tic viņa konfesija. Viņam netraucēja tas, ka es un mana ģimene piederam adventistu draudzei, viņš arī neiebilda, ja kāds cilvēks domāja

citādāk. Mums abiem līdzās bija cilvēki ar pasaulīgām vērtībām, bet tajā brīdī es apzināti spēru soli būt šādu cilvēku vidū. Lai arī apzinājos, ka mūsu uzskati atšķiras, kāds tomēr lika mūsu ceļiem krustoties.

Pagāja laiks, un mēs apprecējāmies. Viņa sporta karjeras dēļ pārvācāmies uz dzīvi ārpus Latvijas, un es iepazinās ar daudziem jauniem cilvēkiem no dažādām pasaules valstīm. Reizi pa reizei mūsu sarunas veda pie Dieva, bet katram no šiem cilvēkiem uzskati atšķīrās. Bieži vien es dzirdēju: "Pasaulē ir tik daudz dažādu reliģiju, es vairs neticu nekam, ko lasu. Kā mēs varam būt droši, kas ir patiesība?"

Joprojām esot stagnējošās attiecībās ar Dievu, man arī nebija šo uzticamo argumentu par to, kāda ir patiesība. Kā gan es varu kam ticēt, ja neesmu pati par to pārliecinājusies? Tas mani mudināja atkal uzmeklēt Bībeli un uzzināt pašai. Nevēlējos kāda cita viedokli, vēlējos drošu informācijas avotu.

Nemitīgi ceļojot no valsts uz valsti, man nebija līdzī savas Bībeles, un es lūdzu brālim to atsūtīt pa pastu. Sāku lasīt no sākuma ar domu: "Vienalga, cik ilgu laiku tas prasīs, es to izlasīšu līdz pašām beigām." Dievs spēcīgi runāja uz mani caur Savu Vārdu. Sāku pētīt Rakstus, izrakstīju to, ko neizpratu. Gandrīz katru dienu sazvanījos ar savu vecmāmiņu, lai pārrunātu izlasīto, lai viņai jautātu. Šķiet, mums nebija nevienas telefona sarunas, kas būtu īsāka par 3 stundām. Tajā brīdī man

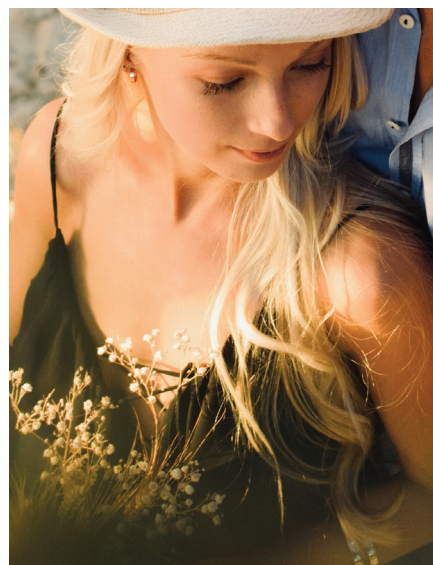
nebija ne studiju, ne darba. Biju pilna laika māmiņa un mājaimniece, un man bija iespēja lielāko dienas daļu pavadīt mājās. Viss bija pakārtoties tā, ka man bija pieejams šis brīvais laiks, ko varēju izmantot, lasot Bībeli.

JO VAIRĀK TUVOJOS DIEVAM, JO VAIRĀK SĀTANS LIKA ŠĶĒRŠĻUS

Tas bija periods, kad manam laulātajam draugam privātajā dzīvē sāka neiet. Lai ko viņš darītu, nekas viņam neizdevās. Ir grūti, ja viss tavš smagais darbs neatmaksājas un nav nekādu darba augļu. Šķiet, šādos brīžos mums liekas, ka būtu jācenšas vēl vairāk, bet mēs nevēlamies ieklausīties, ka, iespējams, Dievs mums vēlas teikt: "Tas nav priekš Tevis. Man Tev ir padomā kas labāks." Es redzēju, kā palēnām viņš ieslīgst depresijā. Kad šķita, ka esmu izmēģinājusi visu – atbalstīt, iedrošināt, runāt, paklusēt, uz brīdi pat nozust –, vairs nezināju, kā vēl varu palīdzēt. Sapratu, ka tas ir ārpus manas kontroles. Nav manos spēkos ietekmēt apstākļus un ko mainīt cita cilvēka domāšanā pret viņa paša gribu. Sapratu, ka viss, ko varu darīt, ir lūgt. Jutos bezspēcīga.

Pagāja laiks, un nekas nemainījās, tieši pretēji – situācija vēl vairāk pasliktinājās. Asarām acīs lūdzu, kaut mans vistuvākais cilvēks neskatītos uz dzīvi ar tik bezcerīgu skatu. Jo vairāk tuvojos Dievam, jo vairāk sātans strādāja pie viņa. Šī neredzamā cīņa pārvērtās par reālu cīņu. Tika izmantoti jebkādi veidi, lai tikai mana ticība tiktu sagrauta.

Es lūdzu Dievam pēc vadības, pēc miera, gudrības un mīlestības pacietīgi turpināt mīlēt to, kurš pat varbūt to nemaz nebūtu pelnījis. Mans vienīgais patvērums un mierinājums bija meklējams Dieva Vārdā. Bībelē mēs atrodam apsolījumus, cerību un iedrošinājumu. "Bet mīliet savus ienaidniekus un darait labu, un aizdodiet, atmaksu negaidīdami, un tad jūsu alga būs liela un jūs būsiet Visaugstākā bērni; jo Viņš ir laipnīgs pret nepateicīgajiem un ļaunajiem." (Lūkas 6:34-35)

Caur šo cilvēku Dievs dāvāja man atgriešanās stāstu. Redzot sev tik mīla cilvēka ciešanas un apzinoties, ka manas palīdzības iespējas ir ierobežotas, es savu sirdi vērsu pie Dieva. Šī mīlestība, ko tas Kungs ik dienas manī atjaunoja, izmainīja mani pašu. Attīstot sevī dievbijīgu, Kristum līdzīgu raksturu, mēs spējam izstarot Viņa mīlestību.

"TAVA DZĪVE KĀDAM VARBŪT IR VIENĪGĀ BĪBELE, KĀDU VIŅŠ IR LASĪJIS."

Ir daudz vieglāk dzīvot, apzinoties, ka viss ir Viņa rokās un, lai vai kādām vētrām un satricinājumiem man jāiet cauri, es neeju viena. Dievs apsola darīt labu tiem, kas seko un kalpo Viņam. Neatkarīgi no tā, kādi ir mūsu apstākļi, pārbaudījumi vai ciešanas, Dievs apsola darīt labu. Viņš ir visu brīnumu sākums, un es ticu, ka arī manas lūgšanas tiek uzklaustītas. Reizēm mēs vēlamies redzēt tūlītējas pārmaiņas, aizmirstot, ka Dieva plāns ir labāks. Cik gan ilgi un neatlaidīgi mana ģimene par mani lūdza, un nu viņu lūgšanas tika atbildētas! Dievs ir uzticams! Nav nekā tāda, kas Viņam nebūtu iespējams.

"Bet bez ticības nevar patikt. Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā." (Vēstule ebrejiem 11:6)

Lūdzu Dievu, lai kādu dienu arī es varētu lasīt šī cilvēka atgriešanās stāstu.

Par visu esiet pateicīgi!

Krū: Māšuk, kāpēc tu esi tik noskumusi?

Krā: Esmu bēdīga.

Krū: Tiešām? Par ko tu bēdāties?

Krā: Vakar, ja pamanīji, es sakārtoju tavu grāmatu plauktu, Krū!

Krū: Jā, zinu! Tas ir ļoti labi!

Krā: Un tavā vietā aplaistīju puķes, nomazgāju tavus pusdienu traukus...

Krū: Jā, jā, un cienāji mani ar pašceptu, traki gardu ābolkūciņu! Bet kāpēc par to visu jābēdājas?

Krā: Tāpēc, ka tu, Krū, ne par vienu no šiem maniem labajiem darbiņiem ne reizi nepateici paldies!

Krū: Ūja! Vai tad tas ir tik svarīgi!

Krā: Jā, man tas ir ļoti svarīgi. Tagad es domāju, ka tu mani nemaz nemīli.

Krū: Kā tā – nemīlu! Protams, mīlu. Es vispār nesaprotu, kāds tam sakars ar paldies teikšanu?

Krā: Ļoti liels! Katrs paldies sasilda sirsniņu. Debestēvs ir teicis: **“Par visu esiet pateicīgi!”** Tu, brālīt, esi nepateicīgs.

Krū: Un tu esi pateicīga?

Krā: Jā, ļoti! Kad es skatos spogulī, tad esmu ļoti pateicīga savam Radītājam par to, cik esmu skaista! Man ir veikli spārniņi, maza, mīla sirsniņa, kas pukst un pukst, un redzīgas actiņas, kas redz skaistās debesis, baltos mākoņus, saulīti, mammu un tēti, un tevi. Man ir ēdieniņš, ko ēst, ūdentiņš, ko dzert. Austiņas, kas dzird, kājiņas, kas tipina... Redzi, cik daudz ir par ko pateikties Debestēvam! Lūk, tā: **“Es Tev pateicos, ka es esmu tik brīnišķi radīts, brīnišķi ir Tavi darbi...”** (Ps.139:14) Arī tev, kad tu man ko labu izdari, es vienmēr pasaku paldies, jo tu man esi svarīgs!

Krū: Nu, labi, es par to paldies teikšanu padomāšu. Tomēr man šķiet, ka viss, ko nosauci, ir tik pašsaprotami!

Krā: Nekā! Nav gan! Mēs elpojam, kustamies, dzīvojam un priecājamies tikai tāpēc, ka Debestēvs tā grib! Viņš par visiem rūpējas, modina mūs katru mīlu rītiņu! **“Jo Viņā mēs dzīvojam un rosāmies, un esam...”** (Ap.d.17:28) Bez Viņa mēs esam pilnīgi pazaudējušies un lieli nabadziņi!

Mamma: Tev taisnība, Krā. It visas labas dāvanības mums ir no Debestēva! Tāpēc: **“Pateicieties vienmēr un par visu Dievam...”** (Ef.5:20), **“.. jo Viņš ir laipnīgs un Viņa žēlastība paliek mūžīgi!”** (Ps. 107:1)

Krā: Man patiešām nav grūti pateikt paldies Tam, kurš mani tā mīl!

Mamma: Pastāstīšu jums, bērni, kādu notikumu par pateicību. Tajos senajos laikos, kad Jēzus dzīvoja uz zemes, Viņš darīja ļoti daudz laba cilvēkiem. Kādu dienu Jēzus devās uz Jeruzalemi. Pa ceļam Viņš iegriezās kādā ciemā. Ejot cauri šim ciematam, Viņam pretim nāca desmit spitālīgi vīri. Spitālība bija briesmīga, neārstējama slimība un arī lipīga. Šiem cilvēkiem nebija ļauts nevienam tuvoties.

Krū: Trakas lietas! Viņi taču varēja saslimdināt Jēzu!

Krā: Krū, ko tu runā! Jēzus pats dziedināja visus slimos cilvēkus, jo Viņš taču ir Dieva Dēls! Vai tad tu to nezini?

Mamma: Šie vīri gan to zināja! Tāpēc, ieraudzījuši Jēzu, viņi apstājās un no tālienes skaļā balsī sauca: “Jēzu, Meistar, apžēlojies par mums!”

Krā: Viņi lūdza palīdzību Tam, Kurš vienīgais varēja palīdzēt!

Mamma: Jēzus, tos ieraudzījis, sacīja: “Ejiet, rādiešies priesteriem!” Un notika, ka tie aizejot ceļā kļuva veseli. Tad viens no tiem, redzēdams, ka viņš kļuvis vesels, atgriezās atpakaļ pie Jēzus.

Krā: Viņš laikam domāja: **“Kā es atmaksāšu Tam Kungam par**

visu, ko Viņš man labu darījis?”

(Ps. 116:12). Vai ne, mammucīt?

Mamma: Tā bija. Šis vīrs noietās uz sava vaiga pie Jēzus kājām, skaļā balsī slavēja Dievu un pateicās Jēzum.

Krū: Tikai viņš viens no visiem desmit pateica paldies? Tad nu gan šie deviņi bija ļoti nepateicīgi! Ja Jēzus tos nebūtu izārstējis, viņi visi būtu pagalam!

Mamma: Tāpēc arī Jēzus vaicāja šim vīram: **“Vai visi desmit nav kļuvuši veseli? Kur tad tie deviņi? Vai cits neviens nav atradies, kas būtu griezies atpakaļ un Dievam godu devis, kā vien tu?”** (Lk. 17:11-19)

Krā: Es domāju, Jēzus bija noskumis.

Mamma: Tā ir. Nevēriba sāp tikai tai sirsniņai, kura mīl. Un Jēzus mīl katru cilvēku. Arī nepateicīgos.

Krū: Es gribu būt pateicīgs! Lai nevienam manis dēļ nav jānoskumst! Negribu būt nepateicīgo komandā! Paldies tev Krā, par to, ka tu esi tik lieliska māsa un man visvisādi palīdzi! Un tā ābolkūka – tā tik bija garda! Paldies!

Krā: Redzi, Krū, tagad es esmu priecīga. Tavs paldies sasilda manu sirsniņu!

Mamma: Bērni, kad esam laipni, sirsnīgi un pateicīgi, tad iepriecinām Dievu un cilvēkus. Katra jauna dieniņa ir Debestēva dāvana. Viņš jūs pamodina ik rītu un sargā visos ceļos, kurp vien ejat! Neaizmirstiet Viņam pateikt savu paldies! **“Bet viņi lai pateicas Tam Kungam par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērnu vidū!”** (Ps. 107:8) – lūk, kas rakstīts Bībelē! Lai tas ierakstās jūsu sirsniņās! Esiet pateicīgi Debestēvam! Tā jūs dosiet **“slavu Viņa svētajam Vārdam! Lai visu to sirdis priecājas, kas ir Tā Kunga meklētāji!”** (1. Laiku 16:10)

Pēdējās konkursa balviņas saņems:

Renārs no Smiltenes, **Liene**,
Arturs, **Rainers** un **Emīls** no
Saulkrastiem, **Leila**, **Stefans**, **Tilānija**,
Marija, **Loreta** un **Edvards** no Rīgas,
Raivo, **Krista**, **Kristers** un **Viktorija**
no Olaines, **Rasa** un **Jēkabs** no
Rēzeknes.

Pateicība

Pateicība visiem bērniem, kuri
 piedalījās konkursā! Tagad jūsu
 ledusskapis ir izdaļots ar daudziem
 skaistiem Bībeles pantu magnētiņiem.
 Visi čaklākie saņēma vēl kādu īpašu
 balviņu: spēli ar Dieva dārgumu
 kastīti, kurā atradās 96 Bībeles panti.
 Tagad vien atliek visai ģimenei kopā
 mācīties Bībeles pantus. Lai Dievs
 svētī jūs visus bagātīgi!

Smiltenes un
Valkas bērni.

Bibliotekāre Antra no Pļaviņām
ar bērniem

Vanagu ģimene: Loreta un Edvards.

Briču ģimene: Estere un Samuels.

Kušneru ģimene.

Laima, 7 gadi, Pļaviņas

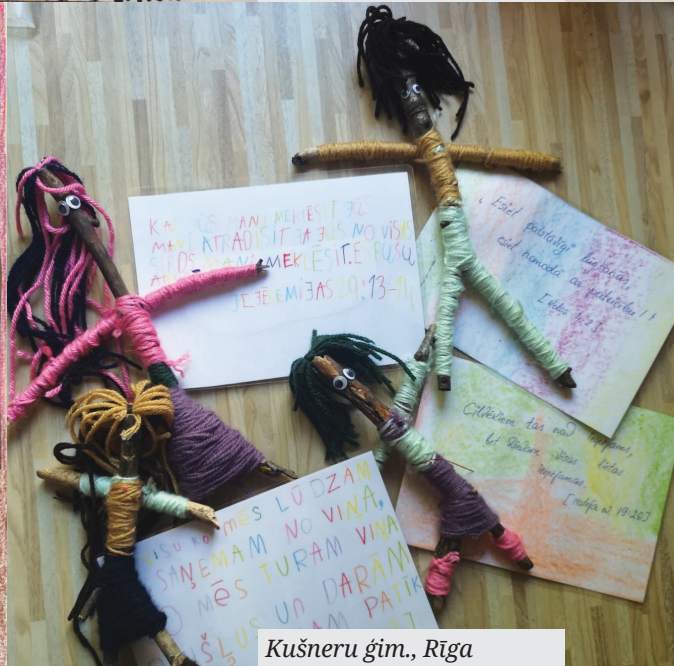
Rasa, 8 gadi, Rēzekne

Amanda, 8 gadi, Valka

Līva, 8 gadi, Pļaviņas

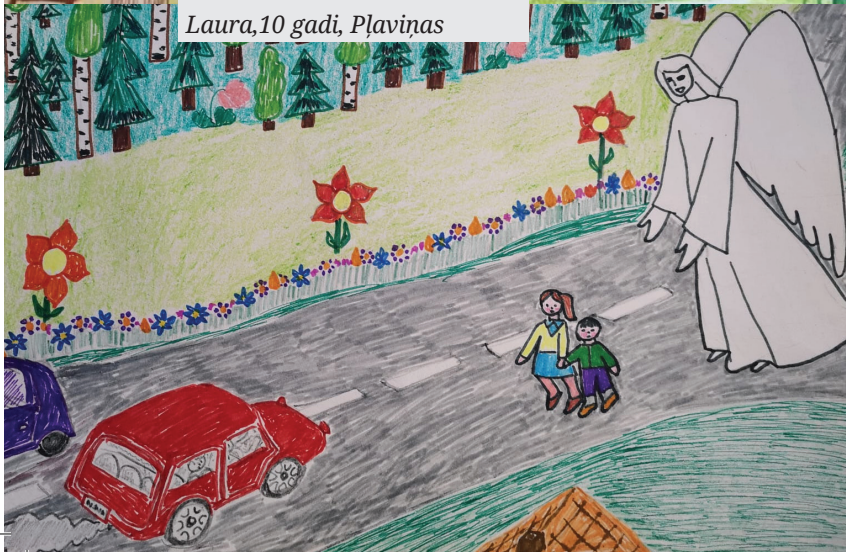
Kušneru ģim., Rīga

Johans Otto, 5 gadi, Smiltene

Elīza Anna, 7 gadi, Rīga

Laura, 10 gadi, Pļaviņas

Jēkabs, 12 gadi, Rēzekne